

IIDA PII

KELLO 16.23 MATKUSTAJAT

KUVATAITEEN MAISTERIN OPINNÄYTE

Taideyliopiston Kuvataideakatemia

30.3.2021

tarkastajat:

Selina Väliheikki

Anna-Kaisa Rastenberger

Ohjaajat:

Pilvi Takala

Jaakko Pallasvuo

Tiivistelmä

Opinäytteeni kirjallinen osa on kokoelma muodoltaan kirjavia tekstejä, jotka pohtivat suhdettani maailmaan ja taiteeseen, kuvaavat Kuvan Keväässä 2019 esitetyn Cherry-installaation, sekä Project Roomissa 23.11-8.12 2019 esillä olleen näyttelyni Spotless Sunshine Of The Eternal Mind ja sen sisältämän Mind Palace-installaation.

Kokonaisuus on koottu puhelimeeni näppäilyistä teksteistä, jotka etsivät väylää tulla taiteeni kaltaisiksi, enemmän kuin sitä selittäviksi. Tekstit ovat muun muassa päiväkirjamaisia merkintöjä, keksittyjä lomakkeita, unia ja osin kuviteltuja tilanteita yhdistettynä muunneltuun totuuteen. Opinnäytettä vie eteenpäin keskustelut todellisten, kuolleiden sekä kuviteltujen asioiden ja henkilöiden kanssa. Tekstikokoelmassa kuullaan äänet: Mie, Lukutaidoton viisas, Kello, Muurahainen, Tulkki, Papukaija, Hilma AF Klint, Äiti, Pelastussukeltaja, Virkoava nukkuja, Kuollut isoäiti, Kertoja, Kollega, Taiteilija Pii, Taiteilijat H ja E, Kysyjä sekä Maisteri.

Rakenne jakautuu viiteen osaan siten, että ensimmäinen osa käsittelee taiteilijuutta. Toinen osa keskittyy Cherry-teokseen. Kolmannessa osassa käyn läpi Spotless Sunshine Of The Eternal Mind-näyttelyä ja neljäs osa sisältää neljä vaihtoehtoista tulevaisuutta. Viides osa on kuvallinen dokumentaatio teoksista.

Sisällysluettelo

Tiivistelmä

Johdanto/Keskustelu lukutaidottoman viisaan kanssa I

OSA I s.10-41

Taiteilija yhteiskunnassa

Taiteilija kunnassa

Taiteilija taiteilijakunnassa

Taiteilija eläinkunnassa

Taiteilija luomakunnassa

Taiteilija huonossa kunnassa

On vuosi 2020

Keskustelu papukaijan kanssa

Keskustelu Hilma Af Klintin kanssa.

Pahaa unta

Keskustelu taiteesta äidin kanssa

Taiteilija lausunto

Moraalisti cool

Hetkeä ennen tutkintoa

Kokemuspalautekaavake

Unelmien katsoja.

Työturvallisuus

Muistiinpano1

Pohja

Signeeraus

Keskustelu lukutaidottoman viisaan kanssa II

OSA II s.42-51

Teos Cherry

Vastaanottaja: Scar

Puhelu kuolleen isoäidin kanssa

Keskustelu lukutaidottoman viisan kanssa III

Pecha Kucha

(teoskuvaus)

Näyttelytekstit

Artist must be beatiful

OSA III s. 52-72

Näyttely Spotless Sunshine Of The Eternal Mind
Mind palace

Muistiinpano 2
Haihtuvat tilat & liukenevat esineet
Reaktiiviset esineet
Näkymätön kellari
Liisa_89
Muistiinpano 3
Muistiinpano 4
Luontoilta
Sherlock
Puhelu näyttelyyn
(Näyttelyn kuvaus)
Näyttelytekstit
Mind palace
473749

s. 73 Keskustelu lukutaidottoman viisaan kanssa IIII

OSA IIII s.74-83

Lopun alkusanoja
Neljä vaihtoehtoista loppua

Rantakivellä 2045
Rantakivellä 2045
Rantakivellä 2045
Rantakivellä 2045

OSA V

Kuvallinen dokumentaatio

Cherry s.85-87
Spotless Sunshine Of The Eternal Mind s. 86-99

Lähdeluettelo s.100-101

Keskustelu lukutaidottoman viisaan kanssa I

Viisas: Otatko kahvia?

Mie: Juu ilman muuta.

Viisas: No kuinkas se maailma on pyörinyt?

Mie: Kirjoitan nyt sellasta maisterin lopputyötä. Ja se tuntuu tosi vaikeelta.

Viisas: Hmh voi että. Mikä siinä kinnaa?

Maitoa, mutta ei sokeria?

Mie: No oon kirjottanu sitä kännykällä. Yliopisto on suljettu, eikä miulla oo tietokonetta. Mut se ois vaikeeta joka tapauksessa. Yritän purkaa jotenkin sitä mitä ymmärrys ja ajattelu voisi olla, ja sit jotenkin välittää sen kokijalle. Ja iso osa siitä pakenee tekstiä. Ja se mikä pakenee, tuntuu olevan se ydin. Ihan käytännönkin tasolla kirjoitan pyöräillessä ja kävellessä, mutta silti en saa kiinni.

Viisas: Eli siis yrität selittää jotain ihmisyydestä?

Onko sillä väliä millä sitä kirjottaa?

Kukas on tämä kokija?

Mie: No on siinä sellanen tekstilaji juttu. Puhelimella kirjottaa niinku ystävilleen ja lyhyemmissä pätkissä.

Mie: Niin ja siis kokija on miun taiteen yleisö. Mut tässä lopputyössä se on myös lukija ja akateeminen ympäristö tai ne ihmiset siinä maailmassa. Tai se maailma sen taiteen ympärillä on se juttu. Silleen et osa miun asiantuntemuksen osoitusta on, että ymmärrän mihin sijoitun siinä ja että tekstillä osoitan et oon tavallaan oppinut jotkut säännöt. Se yrittää olla niinku koonta siitä mitä tiedän ja ymmärrän.

Mie: Mut en mie yksin tiedä mitään.

Mie: Siis miul on ehkä enemmänkin sellanen dialektinen ote siihen tietoon tai enemmänkin ymmärrykseen.

Viisas: Mitä tarkoitat dialektisella otteella?

Mie: No siis et keskustelu on se millä ajatukset valmistuu tai ainakin muovautuu. Että ymmärryksessä menee kommunikaatio sillai, että lauseet on niin auki, että joku toinen voi ottaa ne omaksi ja jatkaa niitä ja asiat hioutuu siinä prosessissa. Ja lauseet tarkentuu jos homma lähtee rullaamaan, mutta koko ajan myönnetään keskustelijoiden vajavaisuus, ja varmaan se hetki myös missä ollaan muotoilemassa niitä lauseita merkkää jotain. Ja on koko ajan selvää, että päädytään paradokseihin todennäköisemmin kuin totuuteen. Ja kaikki miun teoksetkin käyttää tätä avonaisuutta. Niin että leipäteksti ei tunnu tavoittavan sitä keskustelua mikä tuntuu itselle merkitykselliseltä. Tai että se ois samaa keskustelua kuin ne teokset mitkä on tekstin alkusyy. Toivoisin että Akatemia ois sellanen, että väiteltäis elämästä ja taiteesta. Toogissa. Tai oikeestaan kylpytakeissa altaalla. Flamingon kylpylässä. Siellä on niitä pylviätkin. Siellä on sellanen suola-allas mikä kelluttaa hieman. Eriäinen pintajännitys ois loistava ympäristö kaiken kyseenalaistamiselle.

Viisas: Eli se leipätekstikin tuntuu olevan palasina maailmalla niin kuin leipäkin. Ei kai nyt kaiken tarvitse aina niin merkitykselliseltä tuntua. Tai olen ymmärtänyt, että niitä tehdään myös eräänlaisena suorituksena tai osoituksena niitä tekstejä. Tai kyllähän kompromisseja voi toisinaan tehdä. Ja eikö se jatkuva kyseenalaistaminen vie mielenrauhaa?

Mie: No tässä kohtaa se merkityksellisyys tuntuu merkitykselliseltä, vaikka mielenrauhanhan se vie. Tuntuu että tässä on käynnissä valtapeli, josta en voi enää perääntyä. Olen aikoinaan aloittanut kaivamaan kyseenalaistamisen kuoppaa ja nyt se alkaa tuntua jo kodilta. Se kuoppa on kaikkein pyhin eikä Kynnyksen yli päästetä mitään ulkopuolisia sääntöjä. Edes opinnäyteformaatin.

Viisas: Niin no auktoriteeteistahan et ole tykännyt koskaan. Äitishän sanoo, että olit lapsesta asti hankala ja tarkoittaa sillä varmasti päättäväisyyttä.

Mie: Niin no miun on vaikea hyväksyä niin kutsuttuja tosiasioita. Nehän on usein tosiasioita vaan jonkin aikaa ja joidenkin mielestä.

Se minuu just eniten kiinnostaa miten itsestäänselvyydet ja uskottavat väitteet muuttuu. Ja ne kohdat, jossa kokonaisen käsityksen taika raukeaa, on just sitä parasta herkkua, jolla haluaisin mässäillä.

Siksi tuntuis kornilta kirjoittaa ihan valmiita ajatuksia todistusvoimaiseen asiatekstimuotoon. Enhän usko, että ne ois oikeessa muuta kuin ahaa elämyksen räpäyksen.

Viisas: Mikäs tää oli tää Sokrateksen lentävä lause? Ja mässäilystä vielä, että Otahan muuten konvehteja.

Mie: Niin jotenkin se liittyi siihen, että olettamus tiedosta on mänttiä ja sit on viisas, kun myöntää että kaikki on liian moniulotteista tajuttavaks, kun jokainen on niin rajallinen.¹

Viisas: Juu niin on ihmiselämä lyhyt ja käsiä liian vähän kaiken omaksumiseen.

Mie: Just tota monimutkaisuutta mie haluan tutkia.

Että on aivan selvää kuinka kaikki on mössöä, mutta silti ihminen haluaa ymmärtää. Kuinka rakentaa Järjestys mielettömyyteen? Yleensähan ne rakennelmat on jokseenkin koomisia. Tämä koomisuus on miun pääasiallinen ravinto taiteilijana.

Viisas: Haha no muista välillä syödä oikeatakin ruokaa.

Mutta kirjoitat siis samalla jostain teoksista vai oliko se vaan siitä ymmärtämisestä?

Mie: No ne teokset, joita oli kuvan kevään teos Cherry nimeltään ja Project Roomin näyttely Spotless Sunshine Of The Eternal Mind. Selitän niistä myöhemmin en ole vielä siellä. Mutta ne teokset pyrkii siihen ymmärtämiseen tai siks mie niitä teen, että ymmärtäisin paremmin järjestystä mielettömyydestä. Ja ne on itselle optimoitu tapa ymmärtää, koska ne on ajattelun lisäksi myös tuntemista, kehon lisäksi myös mielellä. Vaikkakin en tiedä onko edeltävillä mitään eroa. Ja nehän on joustavampia rakennelmia ne teokset, kuin esimerkiksi lauseet. Ja sitten kun niistä kirjoittaakin lauseita niin ne ei kestä todellisuuden venyvyydestä vaan räpsähtää hajalle. Siksi tuntuu, että niistä pitäis kirjoittaa mieluummin, kuin ystävälle puhutaan tai kuin kirjoitetaan kauppalistaa. Että lauseetkin voisi olla joustavia tai ohikiitäviä. Kun ei ne voi olla aukottomia, jos kyse on huokoisuudesta ja asiat on kytketty yhteen pienimmällä mahdollisella nimittäjällä. Voisiko lauseet sijoittua tilanteeseen, joka on enemmän elämän kuin tekstilajin kaltainen? Joka sisällyttää asioita myös tarkoitusperien ulkopuolelta? Kuvaisiko paikoin hourailun omainen polveilu selkeimmin mikä on oleellista? Jos kaikki mitä taiteessa teen on eri puolilta kerätyn aineksen rinnastamista, kieltäen niiden hierarkiat, tuntuu johdonmukaiselta käsitellä myös työskentelystä kirjoittamista samoin.

Viisas: Taisi tulla kysymyksiä, mutta Kuuntelen tässä sen takia, että sinä saat sanottua. Enkä niinkään, että minä vastaisin.

OSA I

Taiteilija yhteiskunnassa

Taiteilija kunnassa

Taiteilija taiteilijakunnassa

Taiteilija eläinkunnassa

Taiteilija luomakunnassa

Taiteilija huonossa kunnossa

On vuosi 2020

On monta taidetta

Jotkin niistä haluavat vetäytyä sammaleeseen vuosituhansien mittakaavaan. Niitä voi katsoa kuin muurahaisia raotetun kiven alla. Ne liikkuvat hitaasti lipuen, jos ollenkaan.

Joillakin toisilla on ihmismuotoinen identiteetti. Ne katsovat suoraan silmiin samalla kertoen mitä katsot ja miksi. Vieressä on kello, jotta huomattaisiin näkökulman vaihtuminen.

Kello: olemme vuonna 2020 edenneet vihdoin vaiheeseen, jossa jokaisella toimijalla tulee olla identiteetti. Kuinka perustelet hahmottomuutesi?

Muurahainen: hebdjdnejkekrbshsbwo äödkkebjau

Tulkki: En oikeastaan koe kuuluvani tähän diskurssiin, sillä en puhu yhteiskuntaa.

Kello: Siis ymmärrät varmaan, ettei tämänhetkiseen järjestelmään voi kirjautua ilman käyttäjänimeä.

Kello: Meillä on myös tarjota valmiina muutamia paketteja. Voidaan käydä läpi, että mitä mahdollisuuksia ja rajoituksia mihinkin identiteettiin kuuluu.

Muurahainen: kevehwjkanr jsjhs! lle ihj ughyj kjwiwl n iisusjj Bruce Lee kdkdjude kirkjrko hhyy

Tulkki: Oma tavoite on ollut pitkällä tähtäimellä muuttua ääriiivattomaksi. Että, se ei oikein sovi tähän taidehahmojärjestelmään. Niinku Bruce Leekin on ajateltu, et pitäis olla vettä².

Kello: Juu ääriiivattomuus läpäisee palomureja ja palo-ovia ja aiheuttaa potentiaalista turvattomuutta.

Kello: Olemme yhtenäistäneet käytäntöjä reiluuden nimissä. Me ollaan kuitenkin kaikki yhtä taidetta.

Muurahainen: uejebebo jwjja llenjei wjggaj kelbrj

Tulkki: Mutta eikö ne erilliset identiteetit revi tavallaan enemmän erilliseksi?

Kello: Avaan tästä nyt tän. Sit kun on valittu identiteetti ni, voi klikkailla täältä näitä arvoja. Ne tulee sit tähän käyttäjänimen alle profiilin etusivulle näkyviin.

Muurahainen: kggyjbkiljggjubj ijggthbkkjvg

Tulkki: Mihin näitä tietoja käytetään?

Kello: No se on täysin aikasidonnaista.

Muurahainen: jdjehuekbebr kwkwj keien llwjbbq kiej

Tulkki: Voiks nää kohdat jättää tyhjäksi?

Kello: No sit se menee oletusasetuksilla se tulkinta.

Muurahainen: jgtjvgfhkbvggj jugj kkgg ikghk yhgfhj jgghhjkiyhgjjkj by hkikhy-fr kiijhkl.

Tulkki: Niin eikö hahmot nimenomaan perustu erillisyydelle? Tai näillä kaikilla on tosiaan ääriiivat.
Et tääl ei voi valita et vesi.

Kello: Juu siis se imeytymisominaisuus hankaloittaa vastuuvollisuuden määrittämistä.

Keskustelu papukaijan kanssa.

Mie: Ihminen oppii matkimalla.

Kaija: Ihminen oppii matkimalla.

M: Lopeta toi on ärsyttävää.

K: Lopeta toi on ärsyttävää.

M: Oikeesti!

K: Oikeesti!

M: Keksi omat lauseet pliis.

K: Keksi omat lauseet pliis.

Mut juu juu mitä olit sanomassa?

Mie: Niin että oon pohtinut, että mikä on kenenkin. Tai en usko, että mikään on kenenkään.

Kaija: Mut ärsyynnyit kuitenkin, ku kopsasin sun puhetta.

M: Juu se menee tunteisiin. Varsinkin se, ku imitoit miun puhevikaa. Mutta en haluaisi, että se ois niin. Kun en periaatteessa usko siihen, että oisin keksiny kaiken tän itte tai tää ois miun.

Itehän kopsasin tän kurkkuärrän Isältä. Ja siis ranskankieliset on keksiny sen kauan ennen meitä. Tai joku on keksiny sen jo ennen heitä. Mutta Ymmärrät varmaan pointin, et kenen se sit on, ni mistä sen tietää.

K: Mut kuitenkin menee tunteisiin.

M: Niin se kokonaisuus mikä rakentuu ominaisuuksien omistamisen ympärille, on niin hauras.

K: Ego

M: Niin. Hauras ego puolustuskannalla. Siitä haluaisin päästä eroon. Niinku kaiken suhteen. Omaan ja Kokonaisuuteen liittyy aina puolustaminen. Rajat. Konfliktin mahdollisuus. Menetyksen uhka. Sekoittumisen uhka. Että onko kaikella egomainen juttu mikä pyrkii suojautumaan sekoittumiselta ympäröivään. Että onko se se mistä vaiks sodassa on kyse. Erytislaatuisuuden suojelusta. Ja siis myönnän toisaalta Erytislaatuisuuden arvokkuuden. Mutta mitä kaikkea Erytislaatuisuuden puolustaminen tukahduttaa. Tai luoks se rajapinnoille hapetonta tilaa mikä kieltää muiden asioiden erityislaatuisuutta. Että onkin oltava jotai kunnolla tai ei ollenkaan. Et mikä ois se rajaton, egovapaa, parempi vaihtoehto. Asioiden virtaavuus ilman turhaa draamaa.

K: Kuulostaa aika kaukaiselta.
Peace love and understanding.
Ideana kaunis.
Egovapaa kuulostaa vetoavalta, niinku hiilineutraali.
Antaa kaikkien kukkien kukkia.

M: Juu mut
Kielo on toxic
Ja lupiini vieraslaji.
Eloonjäämististeluu ja sillai.
Kohtalona mutualismin sijaan parasiittisuus.

Ja siis Kopsasin ton egovapaan ihanteen muute mm. Buddhalta³.

Keskustelu Hilma Af Klintin kanssa.

Mie: Siis oon miettiny paljon sitä, et panttasit niitä töitä. Tai siis niitä abstrakteja ja henkisiä⁴. Kai tiiät et se asettaa siut aika ärsyttävään valoon, et kuvittelet ettei aikalaiset pysty sisäistää siun taidetta. Tai et aika ei oo valmis. Sillai et oot jossain seuraavalla levelillä ja tiiät sen. Toisaalta ehkä olisitkin vaa joutunut laitokseen. Mut sit mitä jos tavallaan hidastit kaikkee sillä, et panttasit ajatuksia jotka oli edellä aikaansa.

Hilma: Ja men, vad kan jag säga? Jag är död.

Mie: Niin just toikin et et joudu ite puhuu töistä tai kuuntelee kritiikkii. Se on NIIN nerokasta ja ärsyttävää samaan aikaan. Et onks se oikee tapa repiä taide irti ontolta tuntuvasta ajankohtaiskeskustelusta ja ehkä kielellisyydestäkin ja ottaa tilaa omalle herkkyydelle ja taiteilijuudelle, et haluut työt esille vasta ku oot kuollu. Onks se ainoo tapa saada työrauha? Ainoo tapa, et se taide voi käsitellä jotain universaalia ja ikuista. Mut sit mietin sitä kulmaa et mikä rooli sillä oli, että oli ne esittävät työt jotka oli sellasta sovinnasta peruskauraa. Et olikse se siulle vaa feikkiä vai olikse se vaan toinen puoli. Tuntuko teeskentelyltä, vai voiks taiteilijassa olla kaks taiteilijaa samassa? Ja siis jos se oli feikkiä ni tekis mieli sanoo et hyi hitto miten kehtaat! Et miks tehdä taiteessa jotain mihin ei usko. Ja siis raha on tottakai se vastaus. Ja kyllähän miekin mieluummin maalaisin maisemia, ku olisin töissä ketju ravintolassa, jos niiden tilaustöiden ei tarttis sekottua niihin töihin, jotka on se merkitys. Joku johdonmukaisuus ei meniskään pilalle. Ja siehän näyttäydty täysin johdonmukaisena, kun oot saanu editoida väleistä kaiken, mikä tuntu väärältä ja sitten kaikki rävähtää auki kerralla yhdestä kääreestä. Yhtenä pakettina.

Hilma: Tadaa

Pahaa unta

Näin ihan hirveetä painajaista, et lusikoin Kanye Westin kans.

Se ei oo koskaan ollu söpö ja tein sen siinä unessakin tajuten, et tää on vaan, ku se on kuuluisa.

Mietin sitä sellasena saavutuksena ja portteja avaavana hyötysuhteena.

Välineellinen kohtaaminen.

Sitä kutsutaan ilmeisesti myös verkostoitumiseksi

Pahinta siinä oli, että olin päästänyt työminän intiimitilaan.

Herätessä pohdin eikö mikään ole pyhää.

Keskustelu taiteesta äidin kanssa

Äiti: Oisko siulla tohon sohvan yläpuolelle jotain nättiä teosta?

Mie: Öö ei miul kyl oo mitää sellasta.

Taiteilija lausunto

31.8.2020

Helsinki

M:

22.24 Se menee sellaseks mössöksi se teksti kun sen hakemuksen lähettää. Ja nyt se runomuotonen artist statement on ihan dadaa.

22.25 ei oo rivejä väleissä.

22.25 Nyt se vaikuttaa vaan siltä, et oon Psykoosissa.

H:

22.28 hahahah

22.28 spykoosit tulilla

22.28 ai laittaaks se pohja sen semmoseks, et ei voi olla runo?

M:

22.29 Mie oon liian huokoinen muuntumaan kaavakemuotoon.

22.29 Juu siis se on vaan yhtenäinen pötkö tekstiä, ku lääkärintodistuksen yks lokero.

22.29 Ei rivijakoa

22.30 Runo ilman rivejä on sanaluettelo

22.30 oirekuvaus

Oireet: Kyvyttömyys hyväksyä asioiden tunnustettuja rajoja, huokoisuus, liukuminen, häiriölle ominainen normeista piittaamaton ääriviivattomuus, imeytyminen läpäisemättömille pinnolle, matkiminen ihan huumorimielessä, täysin itsekeskeinen oman totuuden tavoittelu, jatkuva sörkkiminen, määritelmien pakeneminen, ominaisuuksissa vellominen.

Sopivassa sosiaaliekonomisessa asemassa oireisto saattaa pysyä käytännössä kokonaan poissa.

Moraalisti COOL

Nyt on coolia mennä junalla ja viipyä pitkään.
Haahuilla ja pysähtyä.
Majoittua välillä.
Päätyä.
Kun on aikaa voi elää oikein ja tehdä hienoja valintoja.
En ole cool.
Tuntini on niin pienen summan arvoinen, että joudun panttaamaan niitä hyvin monta rahaa vastaan.
Sitten välillä teen taidetta kiireellä, kun ehdin.
Olen ajatellut teokset valmiiksi tuottavan työn lomassa.
Menen työhuoneelle vain tulostamaan.
En pidä koskaan lomia.
Minua syytettäköön siitä, että ylläpidän burnout-kulttuuria.
Sori.
Hitaus on coolia kun on rahaa.
Hitaus on laiskuutta ja elämätöntä elämää, kun ei ole rahaa.
Nopeus on vasemmalla kädellä hutaistua.
Nopeus on parhaimmillaan sitä, että on ehtinyt mässäillä niin paljon, voidakseen pitää sitä auttamattoman vanhentuneena ja suositella ensimmäisenä kaikille kohtuukäyttöä.

Nyt on coolia liikkua hitaasti lähelle.
Tai vielä coolimpaa viihtyä siellä missä on.
Tyytyä.
En ole cool.
En viihdy täällä.
Olosuhteeni ovat viiteryhmä arvosanaltaan tyydyttävät.
Haluan pois.
Mahdollisimman nopeasti.
Mahdollisimman kauas.
Sit maanantaina en halua töihin.
Mutta menen silti.

Otan pari päivää vapaata vastatakseni syytöksiin kansainvälisen edelläkävijä tuomioistuimen edessä.

Tuomioistuin:

Taiteilijan tulee noudattaa moraalisen cooliuden kärkeä. Toiminnallane olette kuitenkin osoittaneet, että olette taipuvainen nopeisiin tekoihin.

Olette myös osoittaneet merkittävää kyvyttömyyttä taiteen lähituotantoon omista lähtökohdista. Koko alkavan uranne voi tulkita kaukohaaveiseksi sinkoiluksi. Mitä teillä on sanottavana puolustukseksi?

Taiteilija:

Minulla on usein pakottava tarve päästä pois.

Täällä olen ollut koiran huoltaja, osa-aikainen franchise-ravintolan työntekijä, jälkeläinen, huono puoliso, oppilas, veronmaksaja, potilas, kuntosaliharrastaja.

Tuntuu että pitää laittaa se pauselle lähtemällä pois.

Tuomioistuin:

Otetaan ensimmäinen todistuskappale käsittelyyn. Tästä asiakirjasta ilmenee kuinka vuonna 2020 eräs galleria pyysi teitä täyttämään lomakkeen näyttelyn aiheuttamien päästöjen kartoittamiseksi. Lomakkeen vastauksessanne mainitaan lentomatrustaminen ja teosten kuljetus. Mitkä ovat johtaneet näihin epäkohtiin.

Taiteilija:

Öö no siis tota. Me siis työskennellään ja eletään kahdessa maassa, että jommankumman on pakko matkustaa tai ihmisuhde ja taide loppuu. Matka kestää junalla pari kolme päivää. Toisella on selkävamma niin se junamatrustaminen ei oo siinä mielessä vaihtoehto. Itse voin olla töistä pois vaan tietyn aikaa saamatta lopareita.

Sitten noita teoksia pitää tosiaan kuljettaa, kun ne on esineitä.

Oli pari tikkua mitkä oli liian pitkiä ja sit yks kivi. Ne ei sit menny käsimatrustavaroissa.

Mut ei kyl lähetetty niitä enää takasin, kun on niin kallista lähettää mitään, jos ei oo kansainvälinen nettikauppa.

Juu mut oon miettinyt kyl noita juttuja ja syyttänyt itteeni.

Et ei kivistä sais tehdä veistoksia.

Ja ei veistoksia kannattas tehdä ylipäänsä. Kun otan savea, teen veistoksen ja poltan sen, se voi mennä rikki. Se oli loputtomien mahdollisuuksien luonnollista massaa ja mie asetan sen tilaan, jossa se voi mennä rikki ja pilalle. Kuka mie oikein kuvittelen olevani.

Eikä kai tarviis liikkuaakaan, jos ei ois rauhaton.

Oon kyllä yrittänyt olla olematta.

Aattelin että tää taiteilijuus on sellanen askeesilupa, jonka hyväksyn ja otan mielelläni.

Käsi sydämellä olen vannonut ikuista köyhyyttä.

Kaikki raha jonka laitan taiteeseen on poissa materiaalisesta hyvinvoinnistani ja niin sanotusti pois-pahanteesta. Olen täten taloudellisesti irtisanoutunut yksityisautoilusta ja akryylikynsistä. Osaan aikaa teen miinusta eli vastustan tavallaan vallitsevaa systeemiä.

Kuitenkin on ilmaantunut sellainen epäkohta, että juuri taide on ajanut minut moraalirikoksen tielle. Olen päätenyt kiinnittymään useisiin paikkoihin. En kuitenkaan tavalla, jossa asutaan puolet vuodesta omavaraisesti toisaalla kesämökillä ja downsiftataan hiljennetään ja kohtuullistetaan, vaan tavalla, joka on pirstaleisempaa ja vaatii taloudellisista realiteeteista nopeaa siirtymistä lentämällä. Siihen liittyy myös eräänlainen reipäisevän liikkeen ihannekin ja myönnettäkään, että etenkin valokuvauspraktiikkaani elimellisesti liittyy paikan vaihtaminen.

Tuomioistuin:

Nyt otammekin käsittelyyn kolme todistuskappaletta. Tunnistatte varmasti nämä kolme kuvaa pilvenpiirtäjistä omiksenne. Myönnettäkö että kuvat eivät kuvaa Helsinkiä?

Taiteilija:

Juu kyllä myönnän.

Minulla lähtee siinä mielessä lapasesta se homma, että palaan kotiin tuhansien kuvien kanssa.

Hullaannun siitä etäisyydestä.

Jos katsoo läheistensä elämää tai lähikaupan hyllyä kameran läpi, niin kuin tehden muistiinpanoja, se tuntuu oireelliselta stalkkaamiselta.

En myös voi liioin vetää elämäni ihmisiä teoksiin. Kun ne eivät ole omaelämäkerrallisia. Tai en halua, että suhteista tulee materiaalia. Siksi on mentävä pois välillä, ja kuvattava hedelmäkojuja ja bussipysäkkejä ja vanhaa kylmäkätistä Osmania turkkilaisessa maaseutukylässä. Kun kuvaa myös tuntemattomia asioita ja elämiä, on helpompi arvioida itse valokuvaa, ja välttyä siltä harhalta, että voisi täysin ymmärtää jotain. On helpompi nähdä, että ymmärtämisessä on kyse paljolti avoimuudesta, näkökulmasta ja lempeydestä, ei niinkään tiedon määrästä. Vieraiden asioiden kuvissa voi selvemmin ymmärtää niitä ominaisuuksia ja esteettisiä nyansseja, jotka koskettavat.

Jos katson siskoni elämän ensimmäistä kuvaa, sairaanhoitajan ottamaa polaroidia meistä sairaalassa, tunnen suunnatonta lämpöä ja hämmennystä. Myönnettäköön, että edelleenkin myös häpeää sen aikaisesta teinikampauksestani. Jos joku muu täysin ulkopuolinen katsoo kuvaa, ei hän todennäköisesti tunne juuri mitään erityistä. Se johtuu itse kuvan ominaisuuksista.

On siis otettava kuvia ihmisistä, jotka on juuri kohdannut, ja kuviteltava läheistensä kuvat myös sellaisiksi. Ystävänsä näkee samaistuttavana, mutta tuntemattoman kuvaaminen samaistuttavana, palaa itse kuvaan ja sen ominaisuuksiin ja kuvan hetkeen. Siinä tuntuu olevan vähemmän epäreilua kuvittelua, siitä millainen luulee toisen olevan.

Mutta kuvahan on aina huijausta. Ja en ylipäättään ole varma sen olemassaolon tarpeellisuudesta, etenkin tässä määrin kuin nykyään. Muissa hetkissä eläminen ei ylipäättään taida olla hyväksi ihmiselle. Sitä perustellaan historiallisuudella, mutta itse suhtaudun hieman epäilevästi siihen, kuinka ihminen pystyy oppimaan historiasta. Kuvilla voi todistetusti vahingoittaa ja vääristellä. Siihen liittyy niin paljon sellaisia valtasuttuja. Ennenhän en kuvannut ollenkaan ihmisiä, kun se tuntui tungettelevalta ja moraalittomalta.

Mutta en oikein tiedä mikä minuun meni.

Voin tuoda kaikki kovalevyäni Pasilan poliisilaitokselle tuhottavaksi.

Tuomioistuon:

OK

Hetkeä ennen tutkintoa

Makaan sohvalla tulevaisuuspelossa riutuen. Visualisoin tyhjää jääkaappia sähköttömässä yksiössä. Kuviteltua Huonetta lämmittää tilan keskellä isossa alumiinisessa suolakurkkupurkissa palavat, kahdet todelliset, kovalla työllä hankitut taiteen kandidaatin paperit ja yksi maisterin tutkinto. Postiluukusta valuu putoksena onnittelukortteja, joihin on kirjoitettu sydämelliset "mitä minä sanoin"

Säälin itsestäni, sillä olen valmistunut kahdesta huippuyliopistosta näennäiseksi luuseriksi. Syöksykierteen on laukaisut korporaatiomurteella kirjoitetut rekrytointisivuston ilmoitukset.

Tyynyä vasten piilotetussa puhelimen muistikirjassa uhkaa alustava muistilista mahdollisesta Linked profilista.

Linkediniin?

Plussat

- itsensä johtaminen
- innovatiivisuus
- resurssienhallinta
- muutosjoustavuus
- erinomaiset Photoshop ja hitsaus taidot

Miinukset

- maailmankuva
- arvot
- herkkyys
- yrityskielitaito tyydyttävä

Kokemuspalautekaavake

Välillä taiteilijana tulee illuusio siitä, että voi kommunikoida jonkun viestin ilman kohinaa. Että taiteen kieli voisi olla tarkkaa. Opinnot tuntuvat joskus tähtäävän tällaiseen teroittamiseen. Täten Akateemisuudessani olen laatinut kyselytutkimuskaavakkeen. Kyselytutkimuksen laatiminen signaloi kyvykkyyttäni selvittää taiteilijuuden johdonmukaisuuden, selkeyden ja projektihallinnan vaatimuksista. Oheisen Kyselykaavakkeen laatiminen lisää osaamistani Kansaneläkelaitoksen selvityslomakkeiden hahmottamisessa.

Kyselykaavake taiteen kokijalle

TAITEILIIJA TÄYTTÄÄ

1. Taiteilijan määrittämät teoksen sisällöt ja näkökulma.

KYSYMYKSET ALKAEN 2. KOKIJA TÄYTTÄÄ

2. Lue kohta 1. ja vertaile.

Vastasiko kokemuksesi Taiteilijan itsensä määrittämiä sisältöjä ja näkökulmaa? Menikö viesti perille? Ympyröi vastauksesi.

- A. Ei
- B. Kyllä

Vastatessasi kysymykseen 2. A. vastaa kysymykseen 3

3. A.

Mitä aiotusta merkityksestä poikkeavia merkityksiä nousi esiin? Kuvaile omin sanoin.

3B. Mitkä tekijät vaikuttivat virheelliseen tulkintaasi? Rastita osuvimmat vaihtoehdot

- A. Teoksen materiaali
- B. Taiteilijan ulkonäkö
- C. Gallerian brändi
- D. Haittaäänet tilassa
- E. Installointi
- F. Lapsuus
- G. Uutiset
- H. Teoksen kokemiseen käytetty aika
- I. Näyttelyteksti
- J. Taiteilijan aikaisempi tuotanto
- K. Kotikunta
- L. Väliin jäänyt lounas
- M. Asiavirheet
- N. Jokin muu mikä?

O. Joku muu kuka?

3. C. Koetko että lukemasi virhetulkinnat olivat aiottua merkityskokonaisuutta parempia?

- A. Kyllä
- B. Ei

Vastatessasi kyllä kysymykseen 3C vastaa kysymykseen 4

4. Miksi tulkintasi on osuvampi kuin Taiteilijan intentiot? Perustele lyhyesti.

Unelmien katsoja.

Unelmien katsoja on eksynyt galleriaan sattumalta, joko suurta järkytystä tai äärimmäistä säätä paenneena. Tai kenties joutilaisuuden ajamana ajopuuna, unohduksen tilassa, vellovassa iltapäivässä.

Hän saapuu paikalle tietysti, kun galleria on tyhjä.

Hän ei tiedä tai häntä ei kiinnosta kenen näyttely tämä on, tai mistä se kertoo.

Laahustaessaan teoksessa, hän liikuttuu hiljaisesti tai hymähtää nauraen hieman ääneen.

Hän lähtee näyttelystä havainnointi avautuneena, ja huomaa kaiken ympärillään kotimatalla. Tai päinvastoin kadottaa kaiken ympärillään ja lipuu seuraavaan kohteeseen ajatuksiensa sisällä, koskettamatta jalkakäytävään.

Myöhemmin hän kertoo asiasta päiväkirjalle tai ihmiselle, ellei ole käynyt läpi jo kaikkea oleellista unessa.

Näyttely tekstin hän lukee aikaa myöhemmin löydettyään sen linja-autossa taskunsa pohjalta. Galleriassa ohimennen taiteltu paperi on vetänyt puoleensa taskunukkaa.

Työturvallisuus

On työturvallisuusriski,
Rälläköidä kyynelistä määrissä suojalaseissa.

Hakkaan päätä seinään, kunnes kolhun muoto miellyttää.

Pohja

Pelastussukeltaja:

Täältä löytyi yksi

Kunnosta päätellen ollut täällä pohjalla jo jonkun aikaa.

Täysin vettynyt olemus.

Virkoava nukkuja:

Olen ollut pohjassa ainakin pari päivää. Enemmänkin.

Ne halusivat lyhyen tekstin vastauksena kysymykseen: mitä taide merkitsee?

Yhden päivän kävelin keittiöön ja takaisin. Ja kaks meni itse kirjottamiseen. Sit täyty kattoo YouTube videoita, edelleen sängyn pohjalla ja nukkua, että karisti pahimman häpeän.

Pelastussukeltaja: No minkälainen siitä tuli?

Virkoava nukkuja:

En halua kattoo sitä ite, mut se on tossa läppärillä. 16. Välilehti. Siinä on se maili auki.

"Taide on tila, jossa ajatus ei voi pysähtyä päätelmään. Voin selvemmin nähdä ja hyväksyä, että asiat ovat huokoisia, toisiinsa liukuvia ja jatkuvassa liikkeessä. Mikään ei ole kokonaista. Keskenäisyyden tai kulumisen sijaan asiat ovat liikkeessä"

Pelastussukeltaja: Lähdet samalla ovenavauksella. viskaat ton haalarin vaan pyjaman päälle. Käyt sit suihkussa myöhemmin. Kunhan ensin saat nyt raitista ilmaa.

Virkoava nukkuja:

Joojoo!

Signeeraus

Kun oon miettiny et
Kuka omistaa veden
Kuka omistaa siemenet
Kuka omistaa serverit
Kuka omistaa kimalaiset
Ja meidän tekstarit
Kuka omistaa kolme raitaa
Kuka omistaa ruiskukan
Sateenkaaren
Kuka omistaa mitäkin sanoja
Ällöttää rakkauslaulut tyyliin: "My girl"
Kenen poikia
Kenen sininen
En halua mitää immateriaalioikeuksia
Copy pastee tää jos täst on hyötty.

Keskustelu lukutaidottoman viisaan kanssa. II

Viisas:

Olet nyt katsonut aika kauan siitä ikkunasta. Mitä siellä tapahtuu?

Mie:

Soraa.

On tuntunut jo kauan, että vaikka yritän elää hyvin ni tuntuu et kaikki muuttuu repaleisemmaks.

Kalliota räjäytetään ja siitä tehdään soraa. Se päättyy rappurallin alle ja kuluu hiekaksi.

Hengitän osan ja osa valuu mereen.

Siitä tulee sedimenttikiveä, mut ei se oo enää samaa tai tunnu samalta. Väliin jää eläimiä ja muovihaarukoita.

Kuuntelin puheohjelmaa mineraalien evoluutiosta. Nekin vaa lisääntyy koko ajan holtittomasti vuosimiljardien saatossa⁵.

Et eiks kaikki vois vaan olla paikallaan hetken, ni en ois aina myöhässä.

Viisas:

Kai on mentävä joka tapauksessa ihan omaan tahtiin vaan.

M:

Mut jos kaikki pirstaloituu kiihtyvällä tahdilla, ni kyl se vaikuttaa.

Mikään ei ole irti maailmasta. Tää tekee kaikesta äärimmäisen hankalaa.

Pitäs kuitenkin käydä asia kerrallaan, kun ihminen ei kuulemma pysty multitaskaamaan.

Mutta sitten joutuu sortumaan luokitteluun. Ja maailman väkivaltaiseen pilkkomiseen.

Kategoriathan on aina keinotekosia. Tai ei niveljalkaista paljoo hetkauta se et se on niveljalkainen.

Mutta tämmönen nimi on kuitenkin ulkoa annettu.

Kai mie yritän toimia tämmöstä vastaan.

Niveljalkaisien ja kaikkien muidenkin puolesta. Löytää sellasia madonreikiä missä maailma vois näyttäytyä kokonaisena. Jotenkin Hajottamalla näitä luokitteluja ja niiden hierarkioita ja toteamalla et tää nyt on tämmöstä virtaa kaikki.

V: Ai se pysyvyyden harhako sinua häiritsee?

M: Nii. Et miten voidaan kuvitella muka niin, et maailma on niin valmis ja totta, jos se on joka hetki eri. Äsken se oli mehukattikanisteri. Nyt se on äyskäri. Huulipunalla voi avata kaljapullon. Sitruunalla voi putsata mikron ja kasvot. Se on ruokaa ja kasvi ja jollekin sukua. Kaikki on montaa yhtä aikaa. Voisko olla sellanen tila, jossa se myönnetään. Tai siis työhuoneella niin on enemmän, mut muuten se on hankalampi saavuttaa. Et kattos asioita silleen, ku ne on hetkessä, sillä muuten myöhässä, edellä tai väärässä.

OSA II

Teos Cherry

Vastaanottaja:

Scar Kehonmuokkaus <infoscarfi@gmail.com>

> Iida <iida.pii@uniarts.fi> kirjoitti 11.1.2019 kello 14.56:

>

> Moi,

>

> Toiveissa on ottaa hyvin pieni arpitatuointi kasvoihin. Olen taiteilija ja arpi liittyy oleellisesti videoteokseeni ja tarkoitus on dokumentoida arpeuttaminen. Tiedustelen siis, onko mahdollista tulla teettämään arpi teillä, siten että kollegani kuvaa tilanteen ja käytän kuvattua materiaalia teoksessani?

>

> Yt. Iida Pii

Puhelu kuolleen isoäidin kanssa

Aili:

No miten saat sitten mitään töitä, jos kasvot on tatuoitu?

Mie:

No täähän on miun työ.

Aili:

No pitääkö sitä sen taiteen takia shokeerata omalla kustannuksella?

Mie:

Tää ei oo kovinkaan shokeeraavaa. Chris Burden⁶ halus, että sitä ammutaan käteen ja Orlan⁷ laitto koko naamansa uusiks ilman nukutusta. Ulaylla⁸ on kans ollu kehoon kajoavaa toimintaa

Aili:

Kuulostaa hirveältä. Onko nää jotain siun ystäviä ja nää Crisu, Orlan ja Ulla?

Mie:

Siis ne on taiteilijoita. En tunne. Mutta noin niinku esimerkkinä, että ei tää taiteessa oo mitään shokkia. Puhumattakaan tatuointi⁹- ja arpeuttamistaiteen¹⁰ pitkistä rituaaliperinteistä Euroopan ulkopuolella.

Aili:

Niin kyllä se mietityttää, että pitää mennä ehdoin tahdoin sörkkimään. Pilaat kasvot.

Mie:

En usko, että mitään menee pilalle. Tai muutunko mie, jos miulla on pieni näppylän näkönen kauneuspilkku.

Mut Se on pienempi toimenpide kuin luomenpoisto.

Aili:

Mutta vapaaehtoisesti tuollaisia luonnottomia.

Mie:

No onhan sinullakin vuosikymmeniä ollu samanlainen permanentti. Ei se oo mikään luonnollinen ja pehmeä käsittely sekään.

Keskustelu lukutaidottoman viisaan kanssa III

Viisas:

No näytäppä nyt sitä.

No on tuo aika huomaamattomaksi jääny tuo arpi.

Pieni vekki mutta nyt kerro, että miksi se oli merkittävä?

Mie: No siinä Cherry'ssä mietin sitä ulkonäköä ja miksi se ahistaa niin paljon. Että aina on itsensä näköinen ja elämä vaikuttaa siihen ulkonäköön ja toisin päin. Ja on väistämättä jumiissa jossakin ruumiissa. Se ruumiissa olemisenhan on pääsääntöisesti mielekästä. Noin niinku sisäisenä tunteena. Tai pitäs varmaan sanoa keho eikä ruumis, kun en ole vielä kokonaan kuollut. Mutta kuitenkin sitten on vielä kehon kuva. Joka on jotenkin pääsääntöisesti ulkopuolelta peilautuvaa ja muihin vertautuvaa. En itse tarvitse sitä kuvaa, kun se tunne riittää. Mutta silti se kuva on olemassa ja peittää sen tunteen alleen ja se on se uloin kerros. Se on myös niin kuorimainen ja usein tosi eri kuin se sisus. Se on syntynyt kohteliaisuus tarpeisiin muille. Kaikkein selvintä se on elokuvissa, jossa alien tai robotti toimii ihmiskuoressa. Että sopeutuakseen yhteiskuntaan pitää olla ihmiskuoressa. Että niistä ei tunnu samalta, mutta kunhan näyttää samalta. Ja se että ei tunnu samalta, ku miltä näyttää, on joissakin tapauksissa niin toivottaman lohdutonta.

Viisas:

Mutta eikös se kuorimaisuus ole myös suojana? Ja siten myös merkityksellinen kantajalleenkin.

M: Mhmm no juu. Voi olla ja siihen tiivistyy myös valtaa. Niin että voi irtisanoutua tai liittyä johonkin. Mutta voiko liittyä hymyilevien ihmisten kerhoon, jos on surumieliset kasvot?

Viisas:

No ei kai kukaan ole se täysin miltä näyttää ja monet voi ehkä ymmärtääkin sen. Että voi olla, että voi liittyä, jos on riittävän hyvä jäsenhakemus. En oo minäkään se miltä näytän.

M: Niin tässä on se hienous, että lukija saa kuvitella siut ite. Ja näytät tietysti joltain ihmiseltä, joka on ennestään tuttu, sillä perusteella kuinka jollakin on samanlaisia persoonallisuuden ominaisuuksia. Että me kuvitellaan, et vähän jo tunnetaan mukavan näköiset ja ikävän näköiset.

Viisas:

Mietipäs jos joku vaikka ajattelee, että näytän Morgan Freemanilta.

M: haaaah

M: Mie välillä teen sellasia Kuvapareja missä etin koiran, joka näyttää tuntemaltani ihmiseltä. Se on sellasta näköisyys tutkimusta. Ja siinä on niin selvää se, ettei joku ole sama, vaikka näyttää samalta. Kaikki ei ole miltä näyttää, mutta tuntuu. Että ei meinaa uskoa silmiään, mutta lopulta uskoo kuitenkin.

Viisas:

Kuulemma nukkuminen on siksi, kun näkeminen on niin raskasta.

pecha kucha

Seminaaritilassa kaikuu tuolien raahauksia ja harmaita yskäyksiä.
Projektorilla heittää valkoista valoa ja tekstin:

TERVETULOA
TEOSPROSESSIKUVAUS
IIDA PII
CASE
CHERRY 2019
(4.5-2.6.2019 Exhibition Laboratory lisätila)

Taiteilija Pii yhdistää vasemman ja oikean käden sormenpäät ja alkaa puhua vaihdellen painoa jalalta toiselle.

Tervetuloa Pecha kucha tuokioon. Esittelen 20 kuvaa, joista jokaisesta kerron 20 sekuntia. Olen oppinut tämän tekniikan Aalto-yliopistossa markkinoinnin kurssilla, mutta nyt aion käyttää sitä kuvaamaan, kuinka taiteilijalla on täysin mielivaltaisen kyky liittää asioita toisiinsa. Asia tulee kuulostamaan litteämmältä kuin se onkaan, mutta syytettäköön siitä formaattia. Ja ottakaa kahvia niin aloitetaan. Samaisella kurssilla opin, että jos on niin nihkeä että alkaa kieltäytyä kahvista, on neuvotteluasemat ja ura ohi.

Noni mentiini.

Tässä näette kaavion, eräänlaisen ajatuskartan. Tässä keskiössä on ensimmäinen impulssi. Se on ilmiö mikä on kitkassa taiteilijan sielun kanssa, niin se on tuotu tähän moodboardille keskiöön. Tässä kohtaa se on tää KAUNEUSPILKKU.

Tästä pilkusta homma lähtee sitten laajenemaan valtoimenaan, niinku näette. Siellä on näitä sanoja viivojen päissä. Kuten luomi, arpi, melanoma, KAUNEUS, luonnollisuus, täydellistävä virhe, Marilyn Monroe, Enrique Iglesias, Eva Mendes, tunnistettavuus. Kestopigmentointi, pinnallisuus, naamatatuointi, Lainsuojattomuus, yhteiskunnan normit, kulttuurit ja alakulttuurit, ulos sulkeminen, Kauneuden evoluutio. Miellyttävä ulkonäkö, miellyttäminen, "Olen aina huolitellun Näköinen sillä kunnioitan muita ja itseäni", ulko ja sisäpuoli, kuori, puhkominen, geenit, epätoivo, naama materiaalina. Kasvojooga, "how to build masculine jawline". The Ultimate guide to mewing", ulkonäön vaikutus elämään, elämän vaikutus ulkonäköön, Aasialainen luomista ennustaminen. Mistä päin Aasiaa ja milloin on epäselvää ja kielimuurin takana, mutta tämmöinen potentiaalisesti aasialaista alkuperää oleva kasvojen luomiin pohjautuva ennustusjärjestelmä todentotta on internetissä. Pahiksen näköiset ihmiset, surullisen näköiset ihmiset, jotka on kuitenkin onnellisia. Äidin puolen sukulaisten luonnetta kovemmat kasvot. Näköhavainnon harhaanjohtavuus.

Kaikki nämä jutut on ollu osa prosessia ja googletettu vähintään kerran, tai poimittu elämästä. Prosessi ei sisällä minkäänlaista lähdekritiikkiä. Se on perusteltua siksi, kun ollaan hakemassa sellasta mahanpohja tuntumaa, mikä tässä oli se kitka. Tiina Jylhä ja kultanen leikkaus on aivan yhtä valideja tähän kauneuden kaanoniin.

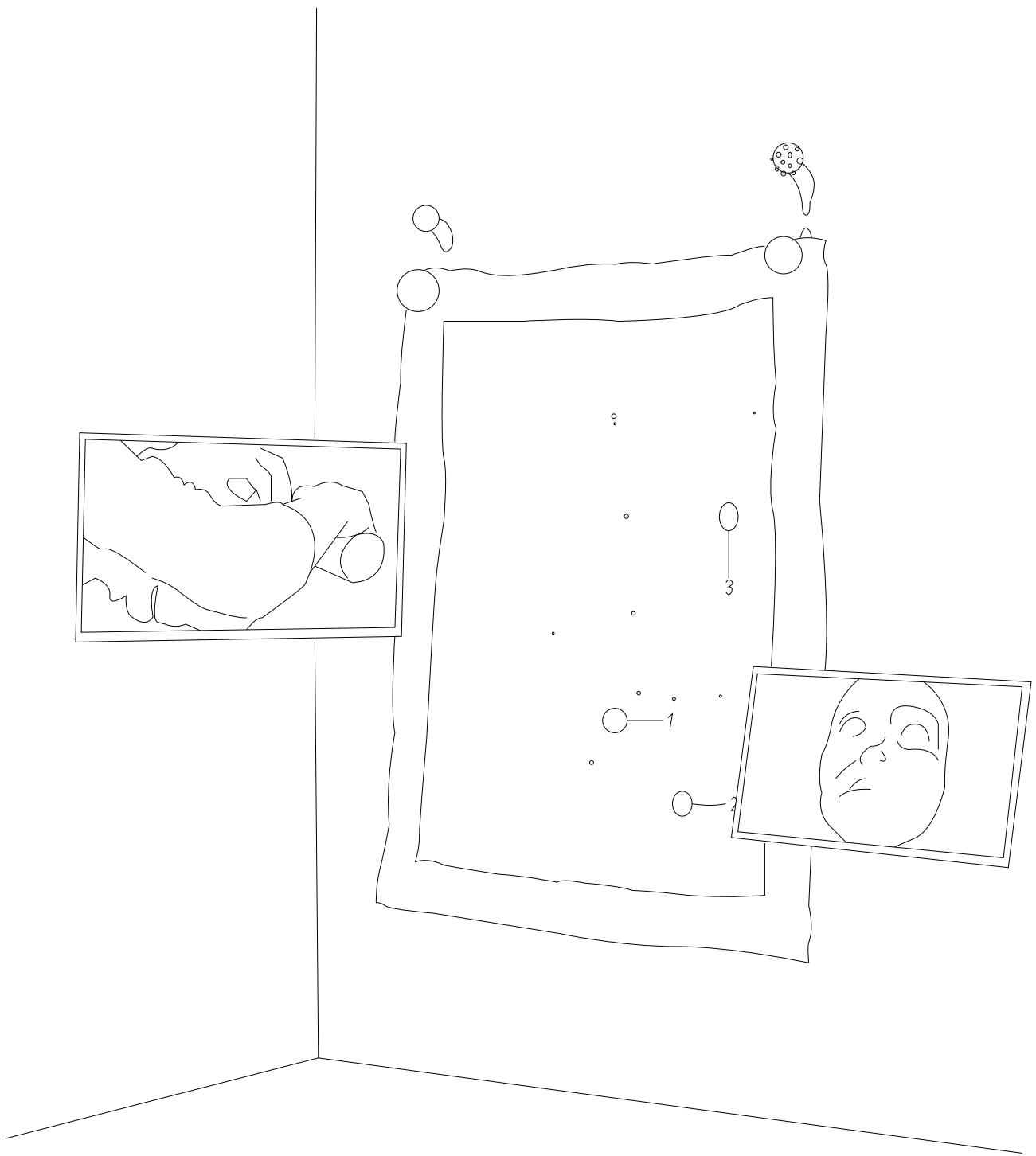
Tässä olen minä toimenpidepöydällä. Tässä Kehonmuokkaus taiteilija Lassi Sidoron leikkaa palaa irti miun kasvoista, siitä kohdalta, jossa Marilynillä oli kauneuspilkku. Näyttää hirveeltä tietysti. Mut ei kuitenkaan ammuta ketään käteen tai tää ei oo leikkaus. Siinä on pienin mahdollinen shokkiarvo. Häikäilemättömällä tavalla käytän hyväksi sitä, että katsoja on ihminen.

Mutta kulttuurisestihan tässä tunkeudutaan siihen oletettuun puhtauteen ja koskemattomuuteen. Kaikki tuntuu olevan vakuumpakkauksissa, myös ihmiset. Jos pakkauksen puhkaisee, puhtaus kuolee. Ja puhtaus on vähintään puoli kauneutta. Kaikki haluaa omenan, jonka kuoressa ei oo nirhaumia. Virheetön saumaton kuori on turvallisuuden tae. Poikkeuksena Joitakin vanhoja huonekaluja voi rakastaa, vaikka niissä on kulumaa ja elämän jälkiä. Jälkiä, jotka on osa tarinaa voi rakastaa, kun ne menee luonnollisuuden tarinaan, korostaen elämän sattumanvaraisuutta. Jos uuteen arkkuun hakataan pieniä reikiä naulalla ja petsataan se kerrostuneen lian värillä ni menee uskottavuus monien silmissä.

Sit tässä kuva itse duunista. Galleriassahan toi naaman puhkaisu oli sit esitetty dokumentaarisesti Videolla toimenpiteenä, leikaten se kuitenkin hajottaen kronologisuus niin, että tilanteesta tulee enemmän kuvana kuin tarinana katsottava ja teoksen kesto muuttuu valinnanvaraiseksi. Ja sitten nää muut elementit tässä. Tossa dokumentaarisen screenin oikeella puolella on tämä seinävaate. Suurennetuista lävistyskoruista roikkuva valokuva satiinitäkkiksi ommeltuna. Se on omena tai se kuori vaan oikeastaan. Se on siinä muistuttamassa, miltä materiaali tuntuu, ja hajottamassa katsojan tarvetta ymmärtää teoksen liikkuvaa kuvaa täysin. Triptyykinä ei ehkä yritä ratkaista niinku videota, vaikka sekin on tarinallinen. Sitten tämä toinen näyttö tässä vasemmalla alempana. Se on tolleen kaltevasti. Ajattelin että katseen ja katsojan harhailut on mielekkäämpiä noin ja tuntuu, että siitä tulee enemmän kokemus kuin esitys. Ja siis harvahan jaksaa kattoo mitään videoteoksia isossa ryhmänäyttelyssä. Siks teos on myös sommitelma tai kuva itsessään. Ja miulle on täysin ok et joku näkee tosta vaan väläyksen ja se sattumanvarainen kuva on sit yks validi muoto siitä. Teosta ei voi kuitenkaan suorittaa loppuun tai katsoa kokonaan. Kaksi ruutua on kestoaltaan eri, ja niitä ei ole synkronoitu. Niin ja tää toinen ruutu tosiaan on löydettyjä pätkiä löyhästi aiheesta: kasvot. Siinä ehkä avautuu parhaiten se mielivaltaisuus.

Täs vielä uudellee tää ajatuskartta. Se vois olla mistä aiheesta vaan. Ja siinä asioiden suhteita nidotaan yhteen pienimmillä mahdollisilla nimittäjillä. Täältä ulkokehältä tulee sit se kokonaisuus, mikä on se teos ja sen logiikka. Ajattelen et teen tavallaan salaliittoteorioita. Mut en joudu nau-runalaiseksi, sillä teokset ei murennu pieniin asiavirheisiin. Se on myös vähemmän haitallista. Se on visuaalinen rinnakkaistotuus. Eräänlainen havainne kuva, kuinka käsityksiä muodostuu. Tai visuaalisuudessa voi vaiks luoda kuvan kehityksestä, muutoksesta, jatkumosta, joka on vääjäämätön ja totta. Toistolla Asioista tulee uskottavia. samankaltaisuuksien toisto kiinnittää huomion samankaltaisuuksiin ja niiden merkitys painottuu. Pienestäkin samankaltaisuudesta tulee todistusvoimainen, sillä muut ominaisuudet väistyy taka-alalle. Mille tahansa on mahdollista luoda kaanon tai kategoria, liittämällä se riittävän moneen pieniä muistuttavuuksia sisältävään asiaan. Tässä valossa kaikki alkaa näyttäytyä mahdollisena totuutena. Maailma avautuu mielettömyyden kaaokseen, jossa kaikki seinämät on järjesteltävissä uudelleen. Vapaudellinen hurmos kestää keskimäärin vartista puoleen tuntiin. Oon tunnustettu käsitteitä paennut, karannut viisivuotias. Tiedän että en selviä vapaudesta, sillä en oo todellakaan pakannu järkevästi. Mut se on sellane toivon kapina. Et se kitka mikä hiersi on vaan asiayhteyksiä, mitkä vois olla kerrostunu toisinkin. Sit voin taas jatkaa elämää.

Siinä kesti ehkä enemmän ku 6 minuuttia 40 sekuntia, mut taltiointia voi vaiks nopeuttaa sit vaiks puolella, ni tulee selkeempi kuva miltä toi prosessi tuntuu.

Näyttelytekstit

ARTIST MUST BE BEAUTIFUL

[4]

Sit down and close your eyes.

With your eyelids relaxed, use your index fingers to lift up your eyebrows.

If You Keep Making That Face It's Going to Stay That Way

While lifting, keep your eyes closed to stretch your eyelids as far as possible.

Hold this position for 10 seconds

relax and repeat 10 times.

If You Keep Making That Face It's Going to Stay That Way

[4]

Istuudu alas ja sulje silmäsi.

Luomet rentoina, nosta kulmakarvojasi keskisormillasi.

Jos teet ilmettä pitkään, kasvosi jäävät niin

Pidä silmäsi suljettuina nostaessasi kulmia venyttäen silmäluomiasi niin pitkälle kuin mahdollista.

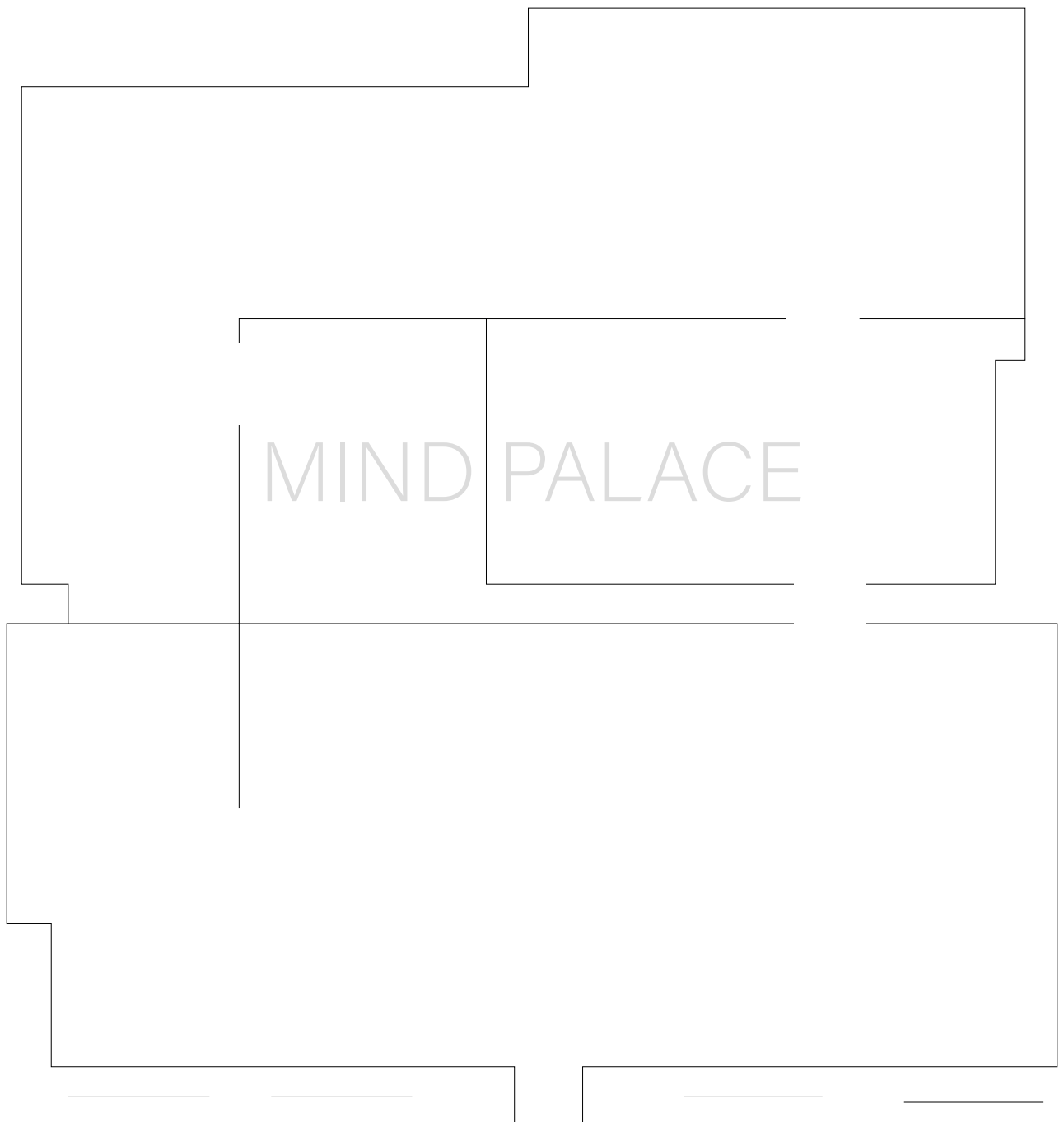
Pidä asento 10 sekuntia, rentouta ja toista 10 kertaa.

Jos teet ilmettä pitkään, kasvosi jäävät niin.

OSA III

NÄYTTELY

SPOTLES SUNSHINE OF THE ETERNAL MIND

Siis sinne vaan laitetaan kaikki roina mikä pitää muistaa, ni sinne mielessä olevaan tilaan.
Sit se haetaan sieltä mielestä sieltä mihin sen on jättäny.¹¹

Ruokasaliini muutti muukalainen.

Osa ajatuksistani jäi jumiin ikkunan eteen.

Huone suljettiin kahdella ovella ja silmukka litistyi raiteeksi.

Haihtuvat tilat & liukenevat esineet

Joinakin päivinä kävelen ostoskeskuksessa ja tuntuu epätodelta.

70 luvun kerrostalon muovimaton ja makaronilaatikon tuoksuinen rappukäytävä tuntuu huhtikuisena aamupäivänä kiistattoman todelliselta.

Toisina päivinä tuntuu absurdilta ylipäättään asua talossa.

Huoneiden totuttu Järjestys paljastuu keksityksi.

Ulkona nurmikko näyttäytyy monokulttuurina, joka rajaa väkivaltaisesti ihmisreviiriä.

Tuntuu sattumanvaraiselta, että maailma on juuri tällainen. Betoni on saavuttanut lujuuksensa muutamassa viikossa ja kaikki on valmista. Prosentuaalinen enemmistö on hyväksynyt, että tätä tämä on.

Kaikkialla koko ajan tehdään työtä ajan pysäyttämiseksi tai kääntämiseksi.

Asioita halutaan säilyttää, vaikka se ei ole minkään asian luonteen mukaista.

Harmaa lusikan raaputtama eroosio kahvimukissa.

Aivan kuin olisi jonkinlainen tragedia, että joki hioo vuorta.

Heitän mokin ilmaan ja odotan sen pysyvän siellä.

Reaktiiviset esineet

Taiteilija Käyskentelee tahtia vaihdellen ateljeessa. Liikutellen ja kosketellen esineitä huoneessa. Foliosta puristettu baskeri korostaa syvällistä vaikutelmaa. Taiteilijaa seurailee vana ajatuskuplia, joissa lukee muun muassa seuraavaa:

Luulen vakaasti, että osa esineistä on reaktiivisempia kuin toiset. Epävakaita. Niiden merkitykset hajoaa, joksikin säteilyksi. Herkkä voi havaita tällaista.

Minä olen herkkä (note to self: tää on se vaalittava nerouden potentiaali, tähän tiivistyy asiantuntijuuteni taiteilijana).

Ja skeptikoillehan tämä vastaa sähköallergian homeopaattista hoitoa.

Materiaali taasen tuntuu reaktiivisemmalta kuin esine.

Esineestä voi tehdä materiaalin törmäyttämällä sitä johonkin muuhun. Joko yhteen merkitysvaraukselta suurempaan tai lukuisiin kevyempiin, mutta siinä tapauksessa johdonmukaisesti suurella voimalla pommittaen. Toisto.

Tässä selkeyden tilassa olen valmis aloittamaan eräänlaisen jaksollisen järjestelmän.

Tai se on ehkä jatkoa sille originaali jaksolliselle järjestelmälle, mutta tässä tapauksessa ei jatku entistä raskaampiin alkuaineisiin vaan laajenee kulttuuriin. Alkuaineista päästään materiaaleihin ja osa näistä onkin tuttuja edeltävästä kuten kulta. Mutta uutena tulee esimerkiksi maali, savi ja sinitarra. Taulukosta selviää tietysti materiaalin reaktiivisuus ja merkitysten epävakaus. Myös reaktiivisuudelle suotuisat olosuhteet opitaan tuntemaan. Joissakin lämpötiloissa, sijainneissa ja hetkissä merkitykset ovat vakaampia.

Sitten materiaaleista päästään liukumana esineisiin. Tässä asteittaisessa siirtymässä on taulukoituna mm. Teippi, mikä sijoittuu esimerkiksi materiaalin ja esineen välimaastoon. Tähän sektioon onkin sijoittunut useita tarvikkeina ja pakkausmateriaaleina tunnettuja asioita.

Aina Edeten vähemmän reaktiiviseen.

Sitten pesusieni, vati, purkki, kivi, ketju.

Kun on päästy lopulta vakaampiin merkityksiin, tulee vastaan pistooli, auto huulipuna sekä lippu. Näitä vakaita esineitä on hyvin vaikea saada sekoittumaan niin, että niiden merkitys laimenee tai katoaa.

En kuitenkaan tee tätä järjestelmätaulukkoa, sillä tämä on osin subjektiivinen kokemus. Ja tilanteet muuttuvat niin nopeasti, että päivittämisen tarve alkaisi kauan ennen systeemin valmiiksi saattamista. Mutta tätä on syytä tosissaan miettiä, että mikä esine olisi vakaa kuin jalokaasu.

Näkymätön kellari

Palaan navetan kellariin, jota ei ole olemassa. Kellariin pääsee maitohuoneesta ja talon tuvan ruoka hissillä. Käytävät mutkittelevat navetan, juhannusruusujen ja lipputangon alla aina tontinrajaan postilaatikolle. Paikasta tietää enää minä ja isoisa. Hän on aina siellä.

Talo ei ole enää sama. Tuvassa on olohuone. keittiö on olohuoneessa. Alakerran keltainen lipasto liilana yläkerrassa. Talo on tuhansia dioja päällekkäin. Talo liukenee molemmista päistään.

Kellarin laitimmat tilat luopuvat lattiasta liueten hietaan. Toiselle puolelle liuskalta perunaa, toiselle halkoja.

Ovia ei edelleenkään lukita, mutta niitä on entistä hankalampi löytää.

Nyt liikutaan chathuoneissa.

Välilehdissä.

Kun qr-koodit tuli, niin tajusin kaiken mielettömyyden.

Rämmin rämesuolla ja voin upota moninkertaistuviin silmiin.

Polvilumpiot kääntyvät myös toiseen suuntaan ja solahdan lävikön koloista.

Kaikki niveleni moninkertaistuvat.

Liisa_89

Ota klöntti sinitarraa ja kerää siihen kaikki tärkeä

Seuraan vaaleansinistä lankaa

Jos soittaisin luontoiltaan¹² kysyäkseni näistä synonyymeistä.

Tervetuloa mukaan.

Kiitos.

Minkäslaista havaintoa?

Täällä on synonyymien verkot päällekkäin täällä työhuoneella.

Mitä tästä voi päätellä?

Täällä niitä on niitä merkityksiä päällekkäin.

Scherlock

Whatsapp keskustelu
kolmen taiteilijan ryhmächatti
Mie, H ja E

Mie: Kui usei teille tulee työskentelyssä sellasia kokemuksia et ootte neroja?

H: Siis jatkuvasti tietty

H: Mut sit yleensä tajuu et jaa tuoltahan mää tänki idean oon pölliny

H: Tuliks sulle nyt neron väläys

M: Juu aikamme nero atm

H: *kolme hehkulamppu emojiä*

M: tuleekohan muille töissä sellasia

M: Mietin et onks se motivaatio tehdä taidetta

H: kerro kerro mikä tähän sysäs

H: voi olla! voi tuntea olevansa special snowflake

M: Siis nyt nään ison kuvan

H: Sen ison kuvan näkemisestä saa nautintoa...Kun se tekemisen kautta lokahtaa

H: What is it... onko vaan että joo näin kaikki toimii? vai että jaa tästähän tää teos kertookin?

M: Eiku tajuan kaiken taiteesta tänään

H: Hehe

M: ja psykologiasta noin puolet

M: tähän liittyy muun muassa Sherlock Holmes

H: *Nauruhymioitä*. Peruspäivä siis... Aivoihin sataa universumin tietoja

H: Onks uus salaliittoteoria

M: Siis miehän kirjoitin jo näyttelyhakemukseen aiemmin, et teen taidetta koska salaliittoteorioista ei oo mihinkää

M: *KUVA Benedict Cumberbatch Sherlock Holmesina*. Everything is connected

H: Kyllä

M: Mut siis kela jossa pyörii Sherlock Holmesin mind palace, hoardaus, lapsuuskodit, kehon mittasuhteet. Ja taide pitää olla olemassa, ku epämääräisiä asioita ei voi sijoittaa mind palaceen, kun ei esim tiedä minkä hahmon niille antaa. Siks pitää rakentaa näyttely.

M: et kui v***u mie voin löytää mind palacesta mitään merkityksellistä tietoo, ku en löydä kotoa ees avaimia.

M: Kaikki on jatkuvassa muutoksessa mut ihminen luo näennäisen pysyviä objekteja. Ne ei kuitenkaan pysy ja S-marketissa onkin mehut väärässä kohtaa. Kaikki kotikadun ikkunateippaukset vaihtuu ja sit eksyt ja

M: Mut oot kiinnittäny niihin merkityksiä

M: ja ku ne vaihtuu, ni tulee kriisi

M: siks on vaihtoehtona tehdä taidetta tai kriisiytyä ja hoardata

M: Ja siis maa aikojen alussa way back

M: oli vaan tähdet ja vuodenajat

E: Nerokokemus siis tietysti, se kokemus mielessä sit rämpii päivii sen yleisemmän ajatuskuvion parissa: oon niin paska

H: joo yleisin tunne on se paskassa rämpiminen

M: Siis tää ajatusprosessi saattaa johtaa siihen et joudun alottaa nomadielämän.

PUHELU NÄYTTELYYN

Joulukuu 2019

Project Room

Lönnrötinkatu 35 Helsinki

Muuan kollega on hakemassa avaimia gallerian takahuoneesta.

Taiteilija Pii langan päässä.

kollega: No moi tulin just ovesta sisään.

Tää ei vastaa sitä pohjapiirrosta. Tossa on seinä ja näyttelyvalvoja vasemmalla mistä pitäis päästä sinne takahuoneeseen.

Taiteilija: Tosiaan rakensin siihen seinän, että tilan kulkusuunta muuttuu. Sillä sain rakennettua umpikujan sinne loppuun. Siten asiat on nähtävä kahdelta suunnalta. Ja tuntui hyvältä ratkaisulta, että on tavallaan palattava lähtöruutuun ja ulos pääseminen kestää kauemmin. Niille, joille galleria on tuttu, se on myös uudelleenohjelmointi ja tilan kokemisen aktivointi. Eikä se näyttelyvalvoja voisi olla siinä näkyvillä. Se koko homma ois menny rikki, jos siinä ois ollu valvoja väärän värisessä paidassa tai esim. hengittämässä.

K: Juu ei kai mielen sisällä voi olla hahmoja, joita ei jo tunne.

T: Mutta nyt Jos lähdet siitä liikkeelle, niin siinä on sellainen keraaminen sininen hylly, siinä vasemmanpuoleisella seinällä. Älä laita siihen kenkää tai saippuaa tai nojaa polvella, vaikka se onkin kutsuvalla korkeudella ja rento. Se on tarkoitettu ainoastaan sille keraamiselle, siniselle veistokselle, mikä on asetettu siihen päälle. Niiden kuuluu olla yhdessä, sillä ne on tehty samaan aikaan toisiaan varten, samasta materiaalista.

Voit lähteä sinne oikealle missä tilaa hallitsee 2 metriä korkea, pyöreästä metalliputkesta tehty kylmän kiiltävä rakenne. Sellanen toimintaa ohjaava. Samanlaista putkea kuin metrossa, ratikoissa, meitsin rappukäytävässä ja ulkopuntilla, mutta siinä on sitä kädenjälkeä tai oikeastaan kulmahiomakoneen. Niin on ilmeisempää, että se on materiaalia, jolla on sille tyypillisiä ominaisuuksia. Rakenteessa on kaksi erimuotoista linjaa, mitkä johtavat ovelle tilan takakulmaan. Taaimmainen nousee suoraan lattiasta ja taittuu suorakulmaisesti sen pari metriä lattiasta. Siellä ylhäällä lepää seinän linjaa myötäilevä L, jonka lyhyempi pää työntyy seinään, oven yläpuolella huoneen takakulmassa. Linjaa kannattelee pystytolpat. Palat on liitetty yhteen sokilla. Siinä on pari heti siinä ihan alussa. Toisessa on konjakin värinen nuppi ja toisessa taivaansininen. Ne ois tavallaan niitä herkkuja, joita kynttilä esittelee kaunottaressa ja hirviössä, Ne on keraamisia niin kuin toisinaan vanhoissa lipastossa vetimet. Siinä vieressä on putki, mikä on jätetty siihen tolppien väliin roikkumaan ku yläviitonen.

Siinä lattialla on se vauhdikkaan sulaneen muotoinen teippaus, loputtomista harmaista Vatikaanin muovituoleista. Vastaavaa voisi nähdä, jos todellisuus hämärtyisi juuri katseen kohdistuessa Stadiumin tai Intersportin lattiатеippauksiin. Siinä päällä se kuminen harmaa imukuppinen. Samaa kovaa ja pehmeää on siinä toisessa kahden metrin korkeudessa kulkevassa linjassa. Vertikaalisten Tukiputkien päällä lepää ovelta lähtevä terävä oikeinmerkki V, joka yhdistyy kuin kukanvarteen, joka on kaartunut kannatelllessaan uupunutta tulppaania. Mutkan jälkeen on lyhyt suora, joka jatkuu sinne oven yläpuolelle sen toisen linja viereen. Siinä koko hommassahan on kyllä monta sisäänkäyntiä jo ennen sitä ovea. Kahden itsestään selvimmän sisäänastumiskohdan keskellä,

pystytolppa nousee keraamisesta epätasaisen voinkeltaisesta muodosta, jossa on jotain yhteistä säiliöiden, betoniporsaiden ja animaatiojalkojen kanssa. Muodon juurella on leivästä tehty matto, joka syleilee muotoa kuin vessan matto pönttöä.

Siellä kauempana on myös se toinen vessamaton muotoinen juttu. Tai eteismaton. Niitä löytyy molemmista sellaisia suorakulmia minkä kulmat on pyöristetty. Kyseessä ei kuitenkaan ole matto, vaan tarra. Tarra on huomattavan suuri versio tarravihon tunnelmasta. Tarrassa on kissanpentuja sulautuneena kasassa, kuin yhdeksi pilveksi. Tarran päällä lepää sämpylämuoviin pakattu alumiininen tennissukkamytty. Muoviin on teipattu tarrakuva Rosasta tupakoimassa ajaessaan mökille. monta sisäänkäyntiä jo ennen sitä ovea. Kahden itsestään selvimmän sisäänastumiskohdan keskellä, Kissojen vierestä nousee lattian reikään asetettu sokka, jossa tököttää simpsoninkeltainen keskisormea näyttävä keraaminen klöntti. Siitä seuraavana, lähempänä seinää, lattiaan nojaa alumiinista valettu piikikäs vatsapyörä, jossa on haalean maastonvihreät kumikahvat.

Mut nyt jos mennään tosiaan sinne minne ne linjat johdattaa. Oviaukon ali. Putket jatkuvat seinän läpi samalla kohdalla oven yläpuolella. Oikeasti en ole tehnyt seinään putken mentäviä reikiä, mutta vaikutelma on sama. Pimeässä mustassa huoneessa kuuluu nurkassa imuroinnin ääni. Tässä kohtaa rohkeimmat poikkeavat reitiltä ja lähtevät haahuilemaan pimeyteen, läpi oven kokoisen tilan, putkien ali. Sitten putket taittuvat kuin imurin varsi ja viistävät alaspäin. Ne on saavuttaneet kaidemaisen korkeuden ja ilma niiden välissä ei ole enää varsinaisesti kovinkaan minkään muotoista. Itsenäistä. Merkitykselliseksi tulee raja ja ne on ääriviivoja. Enemmänkin piirustus. Nyt ne korostetusti ohjaa liikettä ja sinä olet kyydissä, kun putket johdattaa kohti seuraavaa huonetta. Siinä oven pielessä tai oikeastaan laiturin nokassa on saunapyöhe. Violetta, punaista ja purjelaivoja.

Ovelta avautuu soikio, joka laajenee kohti tilan seiniä. Voit kuvitella olevasi valaan mahassa tai Esplanadin puistossa. Se voi olla myös sama puisto, jossa syödään aamiaista ruohikolla¹³. Mutta niityllä oleminen on tietysti osuvin kuvitelma. Ja mitä muuten tulee siihen outoon tilanteeseen siellä aamiaisella, niin tässä on sama asetelma, että osa hahmoista on alasti ja osa pukeissa. Niissä kahdessa näytössä, jotka on asetettu kaiteisiin kuin inforuudut tai mainostaulut, on ne kaksi pakenevaa takapuolta kliseisen mustavalkoisessa valokuvassa. Tuli mieleen Peter Lindberghin kuva Kate Mossista lappuhaalareissa¹⁴, Pauligin tai Valion mainos ja tyyliin Tracy Chapmanin levynkansi¹⁵. Vaikka ne hahmot siinä juoksee kauemmas niitylle, niin ne ei liiku. Se on sama valokuva molemmissa, eikä se muutu mihinkään oikeasti. Siun aivot vaan liikuttaa niitä, koska oot tottunut odottamaan liikettä screenillä. Ja se että hahmot juoksee eri suuntiin ovaalin vastakkaisilla puolilla pois keskiöstä, voi tuntua siltä että kun katsot toisaalle niin tila laajenee toiseen suuntaan. Sitä ulkokaarta. Siis puhun nyt sisä- ja ulkokaaresta, sillä ajattelen tilan ja sen rakennelman vähän niin kuin hevosenenkänä, jossa on lyhyempi sisäkaari ja pidempi ulkokaari. Mutta sitä ulkokaarta, siinä toisen näytön jälkeen, kannattelee juuri tällainen hevosenenkämäinen kaari. Tai oikeastaan Lävistysrengas, jonka ympyrän voi kuvitella jatkuvan lattian sisällä. Niin se on minusta hieno. Nautinnollisin osa koko hommaa.

Kun oot aikas ihaillut, niin se ovaali kutistuu käytäväksi, kuin mentäisiin vatsalaukusta ruokatorveen. Tai luiskaa sisävesiristeilijään. Siinä käytävän suulla on pronssinen sokka ja toinen seinää päin kurkottava ohut metalli tikku sokkana, joka kaartuu voin keltaisen keraamisen nuppinsa painosta kuin strutsin sulka. Käytävä johtaa ovenkokoiselle kaarelle. Oikealla puolella samalla kohtaa vasemmalla, rakenne tulee tiensä päähän. Mutta Se kaari ajoittuu samaan tyylikauteen, kuin pitkät jäätelölusikat ja jalalliset lasit upeuden symbolina Se kaartaa sohväsängyn runkoon. Sängyssä on maltilliset romanttiset kiekurat ja sille voi kuvitella naisen tai ruotsalaisen paikkakunnan nimen. Patja ja petivaatteet sekä kokojärjestykseen asetetut Pehmolelut puuttuvat. Sälepohjaksi on asetettu eri puulajeista koottuja tikkumaisia veistoksia, joita tehdessä ajattelin aika paljon koteja, joissa on kirjasto. Niiden päällä on pieni keraaminen konjakin värinen koira, joka pyrkii syliin ja yhtä käteen otettava klöntti, jonka ympärille on kieritetty ponnari. Sängyn alla on konjakin värinen muki, joka on jätetty siihen mihin muki jätetään, kun se on laskettava johonkin yöpöydän puuttuessa.

Sängyn takana julisteen virkaa toimittaa silkkisametille tulostettu valokuva. Valokuva roikkuu koukuista, joihin on ripustettu kokoelma avaimenperiä. Kasipallo, sydän, smiley ja muita. Kuvassa Emelie makaa viininpunaisella sametti sohvalla ja ottaa kännykällä kuvaa stick and poke tatuoinnistaan pilkullisissa puuvilla-alushousuissa. Sänky on suorakulmaisessa tilassa ja taittuu käytävältä suorakulmaisesti ollakseen keskellä tilaa linjassa ja päättääkseen rakennelman pisteeseen.

Siinä suorakulmaisen tilan suulla sivussa on oviaukko, johon on ripustettu kappoja. Verhotangot on kiinnitetty punasavisin tekaistuin kannakkein. Pikku verhot on ripustettu verhotankoon hiuslenkeillä ja Verhonipsuilla. Verhoissa on kuvia. Punaisia oksia, hedelmiä, Rosa päiväpeitteellä, Juha jouluvalot päässä.

Niiden verhojen takana Siellä on sellanen lohduttomuuden tila. Oikeasti se on gallerian takahuone. Siellä on joitakin keittiön elementtejä ja sama tunnelma kuin Vaasankadun yksiön keittiökolossa, ennen kuin se on koti. Mutta siellä ei ole sellaista kapeaa uunia, johon pakastepitsa laitetaan kaltevasti liian leveälle pellille. Siellä on samat tarvikkeet, kun raksaparakin taukokeittiössä, jossa mikrokupua ei pestä. Siinä on se sama juttu just mistä E sano, kun kävi exän asunnossa: "Onneks tänne ei tarvitse koskaan enää tulla. Tämä on paikka, jonne tullaan kuolemaan, kun ei osata elää niin kuin aikuiset".

Mut se avain pitäis olla siinä lehtitelineessä seinällä missä on jesaria ja muuta, siinä vaahtosammuttimen vieressä.

K: Juu löyty.

T: OK Jes. Sit voi ottaa sellasen lenkin sieltä sängyn takaa. Siinä ikkunalaudalla on kaksi irtonaista sormea. Voisi luulla, että ne olis kaksi juustonaksuja joihin on kiinnitetty tekokynnet, joissa ranskainen manikyyri. Sit voit mennä siitä kaaren ali, niinku ponitauksesta ja sit loput samaa reittiä takasin. Jos haluat lukee sen tekstin ni niitä on siellä valvojan pöydällä. Jep mut nähää kohta unicastessa mie hyppäsin jo meteroon.

NÄYTTELYTEKSTIT:

SPOTLESS SUNSHINE OF THE ETERNAL MIND

MIND PALACE

I left half of a thought on the counter

Round like a donut

Someone will eat it

While I'm busy watching Sherlock Holmes

Science and emotion keep piling up on a chair next to my bed.

I once organized them by meaning but sunlight faded the colours.

473 749

Hän syntyi vuonna 1989.

Kaiken kokemansa jälkeen Maggie Simpson imee tuttia.

Kelluvan aikajanan loputon virta.

Olemattomalta tuntuva hahmokehitys.

Kaikki mitä ollaan koettu.

Mutta silti on vuodenaikoja, lomakkeita ja olosuhteita.

Näin pomelon pakattuna kiiltävään muovikalvoon ja oranssiin verkkoon, joka oli suljettu niiteillä.

Niitit puristavat paikalleen kantohihnan.

Hetkessä asioiden laidat muuttuvat kyseenalaisiksi.

S-marketissa alkaa sulaa.

Ihmiset kantavat pomeloita kuin iltalaukkuja.

Oli aika, jolloin Lepakot olivat kädellisiä.

Kaikki liittyy kaikkeen

-Ajatusviivoilla

-Sinitarralla

-sanattomilla sopimuksilla

-Lundian jatkopaloilla

Keskustelu lukutaidottoman viisaan kanssa III

Viisas: Alkaako se Opinnäyte olla valmis?

Mie:

Noh valmis tarkoittaa vaan sitä, että deadline viisari on pykälässä. Tämäkin kirjoitelmakokoelma on ajatusprosessin tietty vaihe. Ja voi olla, etten vuoden päästä tai ensi viikolla allekirjoita samanlaisia ajatuksia. Tai ehkä poimin sieltä täältä lauseita ja lainaan itseäni väärin alkuperäiseen kontekstiin liittymättömässä yhteydessä. Niin ne teoksetkin on valmiita, kun aikataulu viimeistelee ne. Siten niihin ei voi olla erityisen tyytyväinen tai tyytymätönkään. Se oli silloin ja nyt on nyt.

Että valmista tulee sitten kun juna tavallaan pysähtyy pysäkillä ennalta määrätyn aikataulun mukaan. Pysäkillä jätetään osa ajatuksista kyydistä ja otetaan uusia sisään. Näillä ajatusmatkustajilla ei ole välttämättä muuten paljonkaan yhteistä, kuin se yhteinen päätepysäkki. Niiden oli vaan päästävä ulos samanaikaisesti erilaisista tärkeistä ja vähäpätöisistäkin syistä. Pysäkiltä purkautuvaa junaa tarkkaileva voi tietysti tehdä tästä kokoavan tulkinnan: Kello 16.23 matkustajat.

Tai maisterin opinnäytteen kirjallinen osa.

OSA IIII

LOPUN ALKUSANOJA

NELJÄ VAIHTOEHTOISTA LOPPUA

Rantakivellä 2045

Pohjoisen ja luoteen välistä tuulta 8 m/s

Kysyjä: Niin valmistuit kuvataiteen maisteriksi 2021 keväällä. Mitä sen jälkeen oikein tapahtui?

Maisteri:

Juu näin dokumentin eräästä Vennisestä¹⁶.

Se sokea mies, oli räjäyttänyt pihalleen luolan kallioon ja söi voikukkia.

Sellainen näyttäytyi järkevimpänä vaihtoehtona. Olinhan ajautunut taiteen tekemiseen rikkaan ja merkityksellisen elämisen toivossa.

Yleisöstä oli tullut muutenkin niin vaikeasti hahmotettava globaali rihmasto. Tuntui ettei mitään voisi tehdä eettisesti koko maailman kontekstissa ja niin nopeasti.

Seitsenkymmenluvun ostari Vantaalla ja osa-aika työpaikkani sen mukana purettiin.

Olin entistä riippuvaisempi apurahoista.

Kaikki taiteeseen liittyvä alkoikin lipsua toimistotyöksi.

Kaikki aika meni projektinhallintaan ja elämänhallintaan.

Oli entistä enemmän todistelua, perustelua markkinointia, ennakointia, raportointia, budjetointia.

Taiteeseen valui se kaikki, jota taiteella olin pyrkinyt väistämään. Selviytymiskeinosta tulikin selviytymistaistelu ja jouduin esittämään enenevissä määrin normaalia ja pärjäävää.

Koiran kuoltua minulla ei varsinaisesti ollut lähiperhettä, joka sitoisi minua yhteiskuntaan.

Kollektiivit tuntuivat huonolta, sillä me-hengen lisäksi siihen liittyy usein myös samoissa määrin ne-henkeä.

Kun tuntui ettei ollut oikein paikkaa tai suuntaa mihin mennä. Ei minun mentävää reikää. Niin ajattelin, että kaivan tunnelin johonkin, vaikka esimerkiksi väli-ilmansuuntaan. Olin aiemmin veistänyt sedimenttikiveä ja kuullut että se on pehmeää. Kyseinen lohkare oli haettu Virosta. Sitä nakuttaessa oli kämmenselkä turvonnut vesipussiksi. Ajattelin kuitenkin, että keho tottuu ja tekniikka paranee eikä ole mihinkään kiire. Lähdin siis Saarenmaalle kaivamaan tunnelia hiekkakiveen taltalla. Siinä oli mielekästä toisteista energian purkua, enkä ollut tilivelvollinen kenellekään, tai kenellekään tai millekään liiemmin harmiksi.

Viihdyinkin siellä hyvin kauan. Kuuntelin toisinaan äänikirjoja ja keräsin esineitä rannalta.

Kesäkuumalla käytin aamupäivät louhimisen sijaan kellumiseen. Olen aina tykännyt siitä miltä raja vedenpinnan ja ihon kohdatessa tuntuu ja halusin antaa tälle enemmän aikaa. Lopulta kolmekymmenluvun puolenvälin lähetessä alkoi kuitenkin tuntua, että aikansa kutakin. En ole koskaan ollut kovinkaan johdonmukainen. Aloin myös kaivata ohjattuja jumppatunteja, joten muutin kaupunkiin ja aloin jakaa postia.

Rantakivellä 2045

Laskeva aurinko värjää Mykonoksen valkoiset rakennukset persikan värillä.
Lempeäkasvoinen tarjoilija kääntyy hienovaraisesti takaisin poisviitottuna.

Kysyjä: Niin valmistuit kuvataiteen maisteriksi 2021 keväällä. Mitä sen jälkeen oikein tapahtui?

Maisteri:

Löysin kierrätyskeskuksesta kymppillä Jil Sanderin kolmiosaisen jakkupuvun. Sain siitä 20% alennusta. Puvun housut ja takki ovat laskeutuvaa viskoosia ja liivi villaa.

Olen Al Pacino vuonna 1994 Los Angelesin lentokentällä.

Otan tilaa kuin Michael Jordan tuulessa hulmuavissa korkeavyötäröisissä puvunhousuissa.

Julia Roberts Golden Globe awards 1990.

Mutta hieman viileämmällä kliinisellä 2000 luvun uskottavuudella.

Olin ajatellut tällaista jakkupukua aika kauan.

Se tuntuu niinku merkiltä.

Sit se tuli vähän jälkeenpäin, ku salama kirkkaalta taivaalta. Et näytän toimitusjohtajalta. Eli tarviin siis firman. Se sopi jotenkin ajan henkeen. Yrittäjäyys. Et kaikki on firma. Luonnonvarat on firma, Minäkin olen firma, brändi. Et mennään sit tällä aallolla, eikä taistella vastaan. Takaraivossa oli Cherin sanat "mom I am the rich man"¹⁷. Sit vähän kelailin et oorait, SWOT analyysia ja muuta. Et mikä se on se ydinsaaminen kuvataiteen maisterilla. Sit tajusin et hei! Hiljaiset elämykset! Mut kompaktissa paketissa. Siis ihan mielettömän tiivistä. Et tää ei oo mikään ooppera. Sisään galleriaan ja ulos. BhOM! Koko mieli on käyny jonku reset-prosessin. Katon kuvaa, 10 sekkaa, kyyneliä, PHOW! Siis WOW! Sit mietin mitä siinä niinku tapahtuu. Et harkittu ärsyke BoM, mielikuvia BOM, peilaamista BhOM, keho mieli yhteys BOM. Materiaalinen todellisuus syleilee alitajuntaa BHOM!. Ihan mieletöntä eiks vaa. hiljainen kokemus. Mut tiivis.

No tästä lähti sit iso pyörä pyörii.

Et tää on dynamiittia tää juttu. Et koko homma on niinku rauhaa, mut ilman hidasta kestoo. Tai oivallusta, mut ilman vaivalloista tiedon tankkaamista. Ja hei, tää myy. Tätä tarvii. Tää on just mitä kaikki nyt tarvii. Sillonhan oli ollu mindfulness buumia ja muuta coachsausta. Et kaikki oli epätoivoisia ja irti mielekkyydestä ja hakeutunut jo johonkin etsintään ja tyyliin avantoon, et jaksas toimistoissa ysistä viiteen ja tiiäks ylityötkin vielä. Sit SNAP tää on se rako mihin isken. Et mindfulness, meditaatio konferenssi huoneessa, aamusanat. Ne on nähty ja mulla on uus juttu. Se mitä voin tarjoo, on kaikki se läsnäolo, mut pikakelauksella.

Paljastan sen tässä, et se perustuu yllättävyyteen ja huumoriinkin. Se on se uus kulma. Ja se tietty et estetiikka, se on hiton tärkeä. Et ei lähetä niinku tyhjentää mitää mieltä, ku maailma on täynnä hienoja juttuja. Pidetään ne jutut siellä mielessä ja laitetaan ne töihin. Nostalgia ja kaikki se roina, ne on sitä matskuu. Jäte on sitä mitä taiteilija käsittelee. Kuolleita juttuja. Juttuja ilman funktiota. Filmikamerat, pronssivalu, kuivaneula ja muut ihmiskunnan häntäluut. Mut se et meillä on mielessä näitä samoja käytöstä poistuneita tarvikkeita. Jos nyt sanon et kerro entinen lankapuhelin numeros väärinpäin ni ollaan heti syvällä. Yllätys + ajatushaaste + funktioton ajatusobjekti, joka on lojunut käyttämättömänä kauan. Ja nyt ollaan jo tunteissa asti. Tästä puuttuu vielä se keho elementti, se tässä kehossa, tässä nyt. Suhde kehoon ja ympäristöön. Mut sit ku sanon et kirjota se numero kuvitellen liitutaululle väärinpäin, ni jahas avautuu vielä enemmän. Ni tää on se mistä mun fyrkka tulee. Tää on se kova osaaminen, jota taiteilija voi konsulttina tarjota. Hei tiiätkö mitä? Jos vedän sulle yhden tähän näytteeksi. Kuule hei vedetään ihan eka koskaan. Muistan sen tiiätkö vieläkin. Se on raakile ja tietty aikoinaan tehty Suomen markkinoille, ni siinä assosiaatiolaatikossa vielä liikutaan. Siis mut siitä lähti sit kehittymään tää kaikki, sovelluksineen päivityksineen.

Okei ai kauhee. Vitsi mikä raakile, mut täältä tulee. Vedän sen, niinku muistan:

Tämä lyhyt harjoitus tehdään kokonaisuudessaan seisaaltaan

ja kaikki siihen tarvittavat välineet ovat kuvitteellisia.

Käänny kolme ympyrää vasempaan.

Kolme ympyrää oikeaan.

Sulje silmäsi

Ravistele käsiä ja hartioita.

Lattialle ropisee nonparelleja.

Laita oikea käsi vasemmalle olkapäälle. Lähde liutamaan kättä vasenta kättä pitkin tiukasti puristaen kohti sormia. Aivan kuin tyhjentäisi isoa purtiloa ja sormenpäistä pursuaisi loput hammastahnoista.

Toista vielä kolme kertaa.

Laita vasen käsi oikealle olkapäälle ja tyhjennä myös oikea käsi hammastahnasta neljä kertaa.

Sitten Kuvittele, että navassasi on marmorikuula. Pidä se siellä kipristämällä vatsaa samalla, kun lasket viiteentoista.

Anna marmorikuulan pudota.

Nyt tuo kädet lähelle kasvoja. Kasvosi ovat kuplamuovia. Puhkaise kaikki kuplat painellen molemmilla etusormilla. Aloita hiusrajasta ja etene symmetrisesti molemmilla sormilla.

Lopuksi paina kämmenillä otsa ja molemmat posket varmistaaksesi, ettei kupliin jää ilmaa.

Sitten kävele keimaillen varpaillaan kuusi askelta eteen

Ja sitten kuusi askelta taakse.

Kipristä varpaita. Jokaisen varpaan otteessa on mariannekarkki, jonka kuori on saatava lohkeamaan kipristämällä.

Sitten voit ravistella karkkimuruset varpaista ja lähteä eteenpäin.

Rantakivellä 2045

Kysyjä: Niin valmistuit kuvataiteen maisteriksi 2021 keväällä. Mitä sen jälkeen oikein tapahtui?

Maisteri:

Asiat ovat menneet aika tavallisesti omalla painollaan ja välillä väkisin.

Loppujen ja alkujen jatkumoa.

Jokainen loppu on valkean biljardipallon ensimmäinen osuma.

Se hajottaa muodon, mutta luo uusia suuntia.

Oksia on monia ja sitä kurottaa siihen suuntaan mistä aurinko sattuu paistamaan.

Ja nyt ollaan tässä.

Katsotaan miten paistaa huomenna.

Rantakivellä 2045

Sinertävän harmaassa kelluu vesilintuja.

Kaislikko on haudannut parittomat muovisandaalit ja pullonkorit syvälle alleen.

Rantahotellin luut seisovat jylhäkalliomaisena hiljentyneellä tontilla, merituulen tuulettamina.

Turistien sijaan huoneisiin majoittuu muuttolintuja.

Macchia on kurkottanut rantaan asti, piilottaen alleen uimakopit ja jäätelökioskit.

Meri on huuhtonut kivikolle eliöitä, joilla oli ennen nimiä.

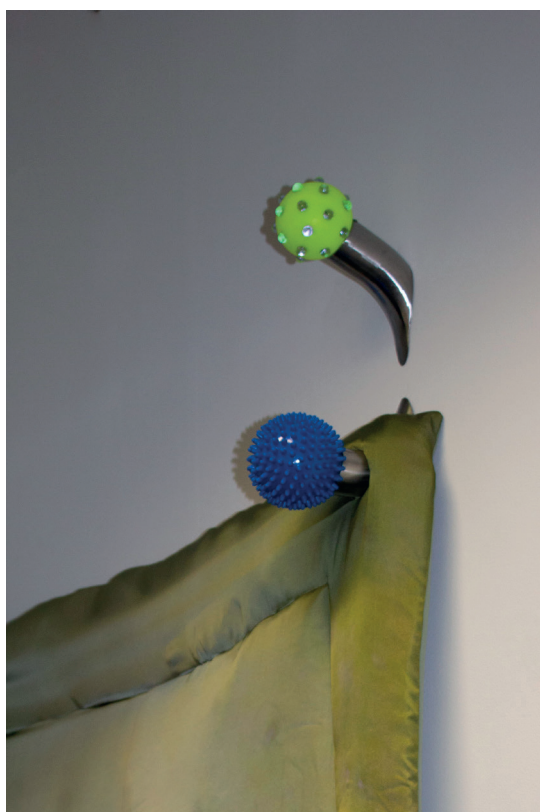
OSA V

KUVALLINEN DOKUMENTAATIO

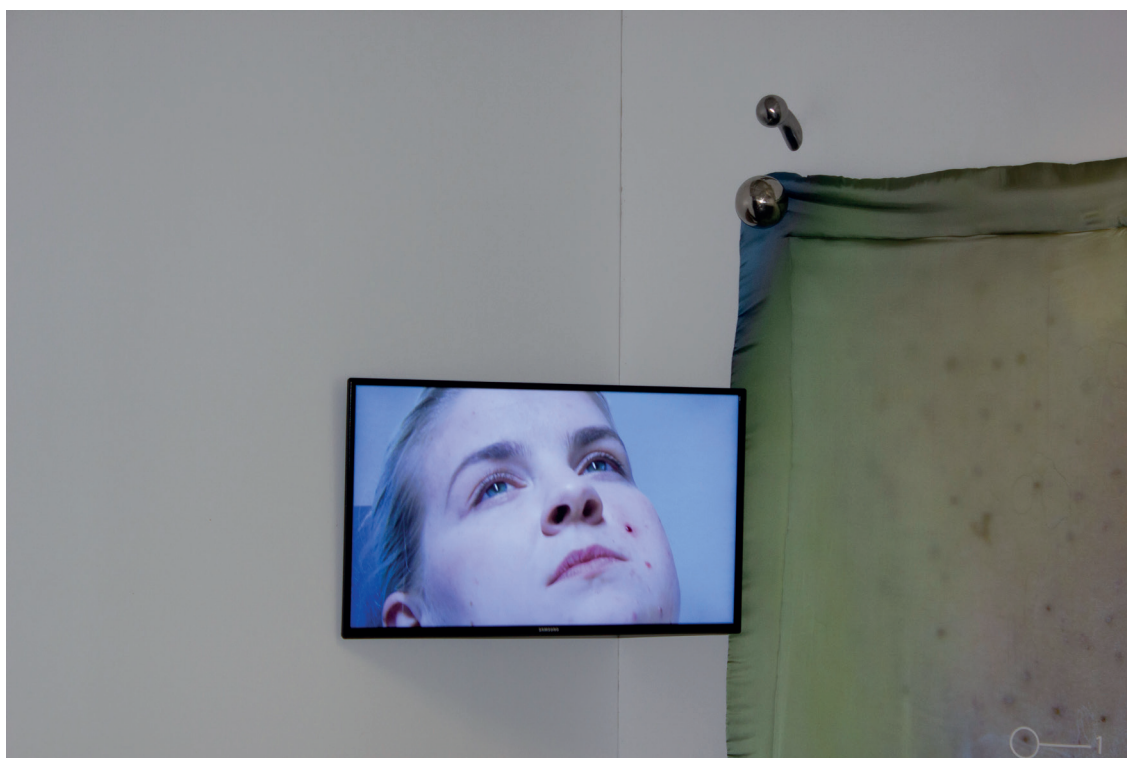
CHERRY

SPOTLESS SUNSHINE OF THE ETERNAL MIND

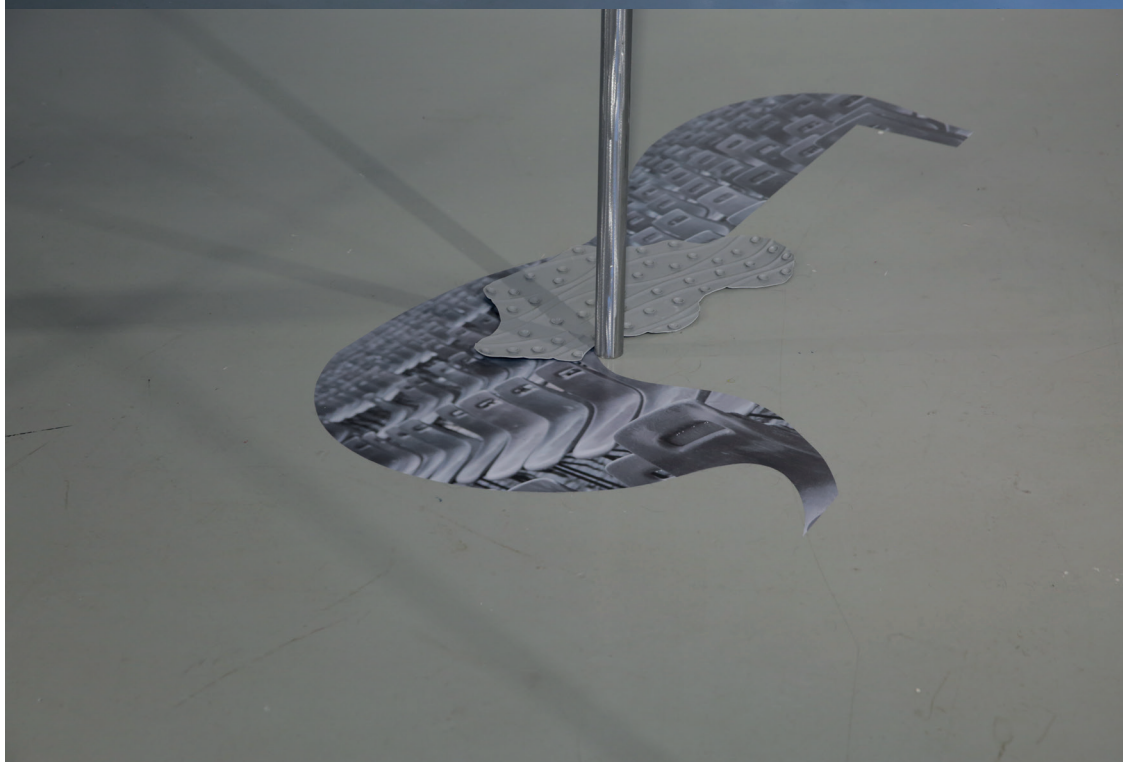
CHERRY

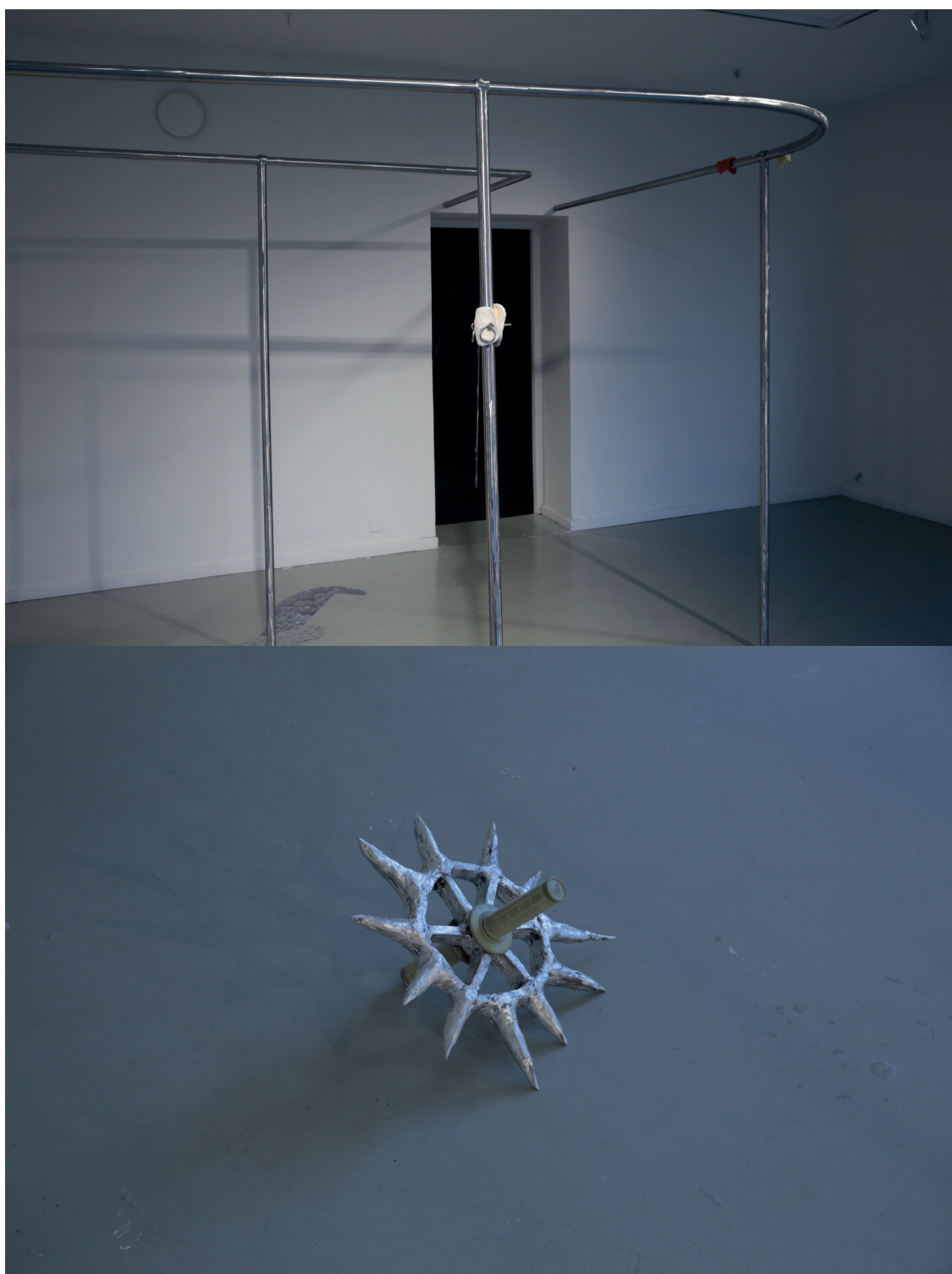

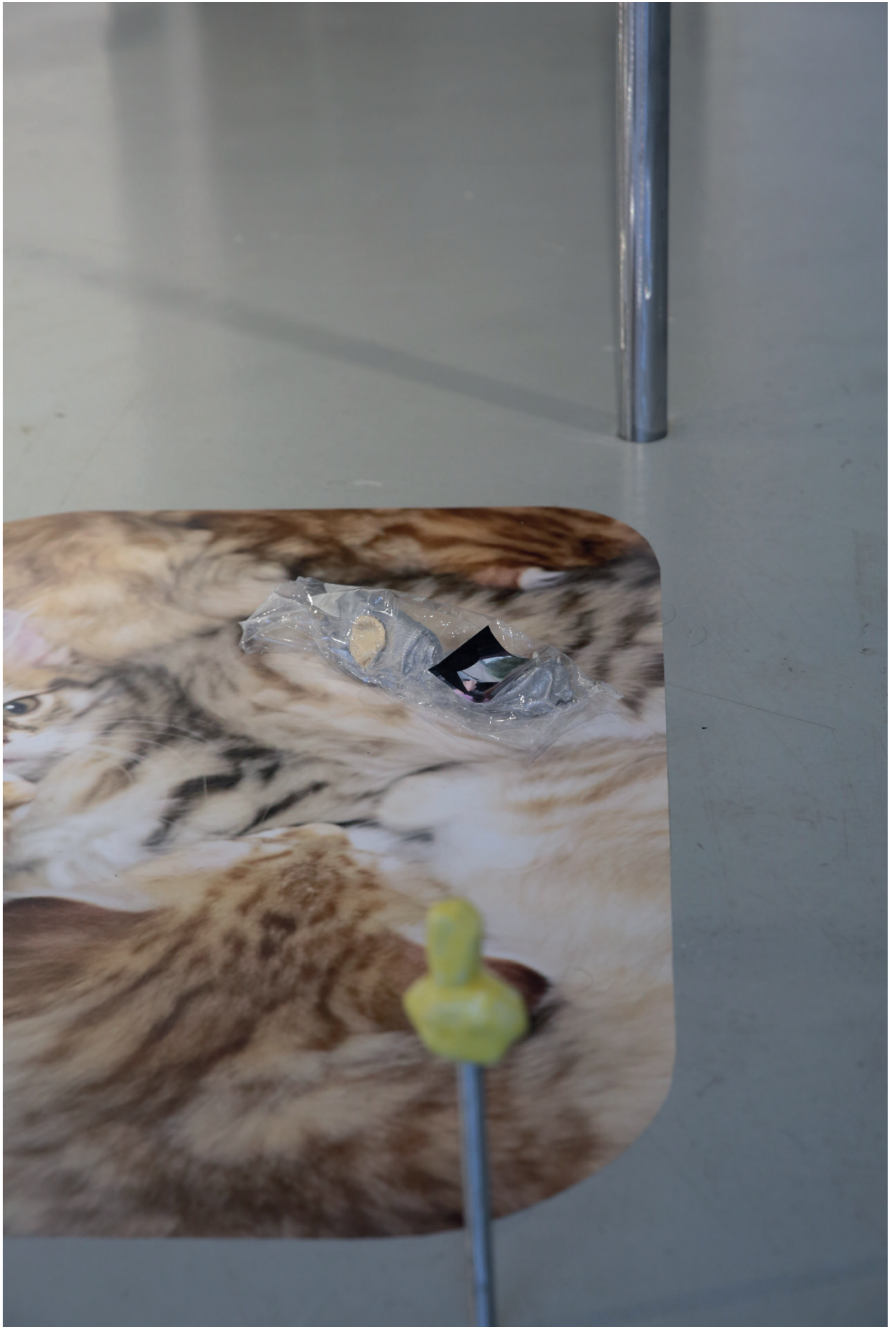

SPOTLESS SUNSHINE OF THE ETERNAL MIND

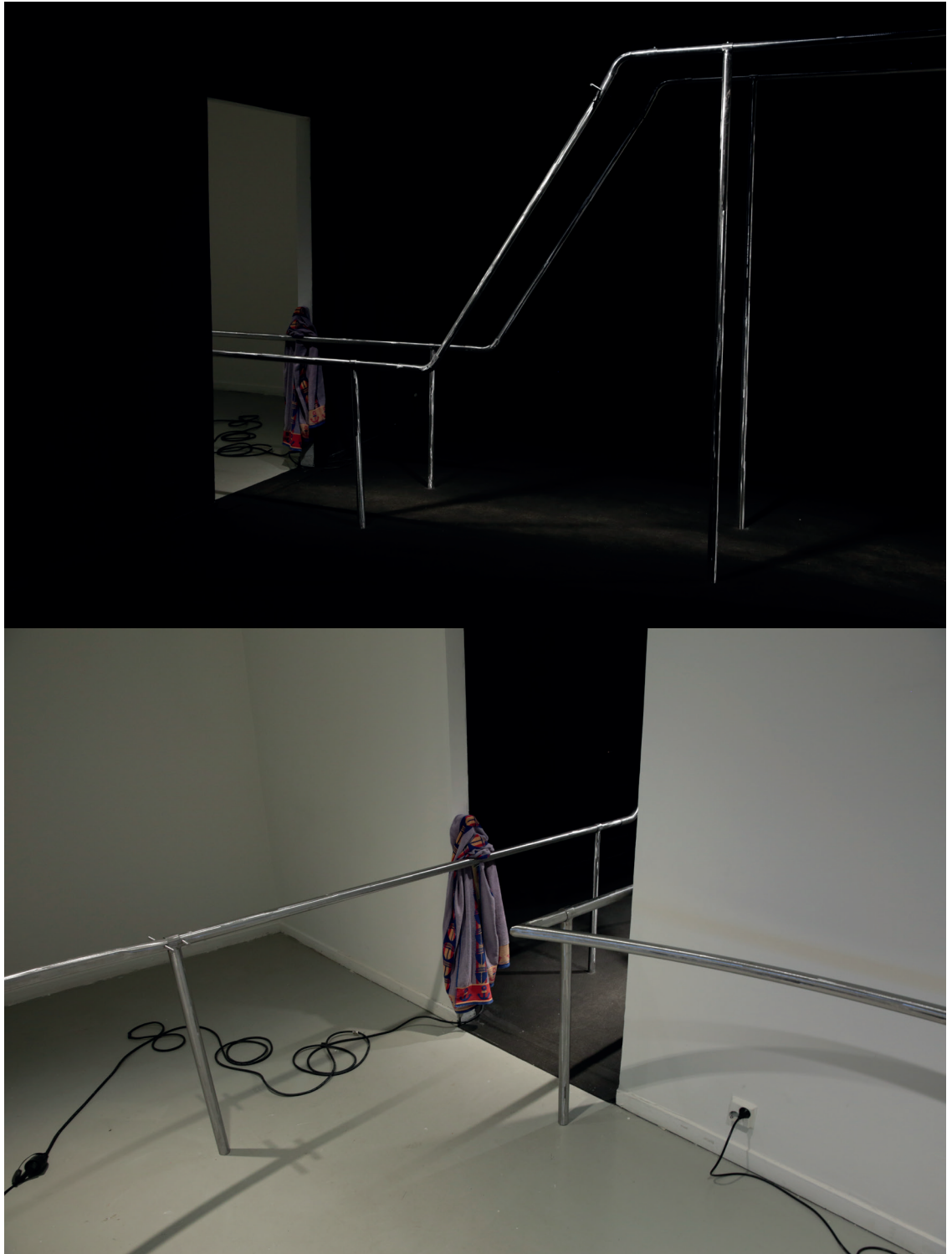

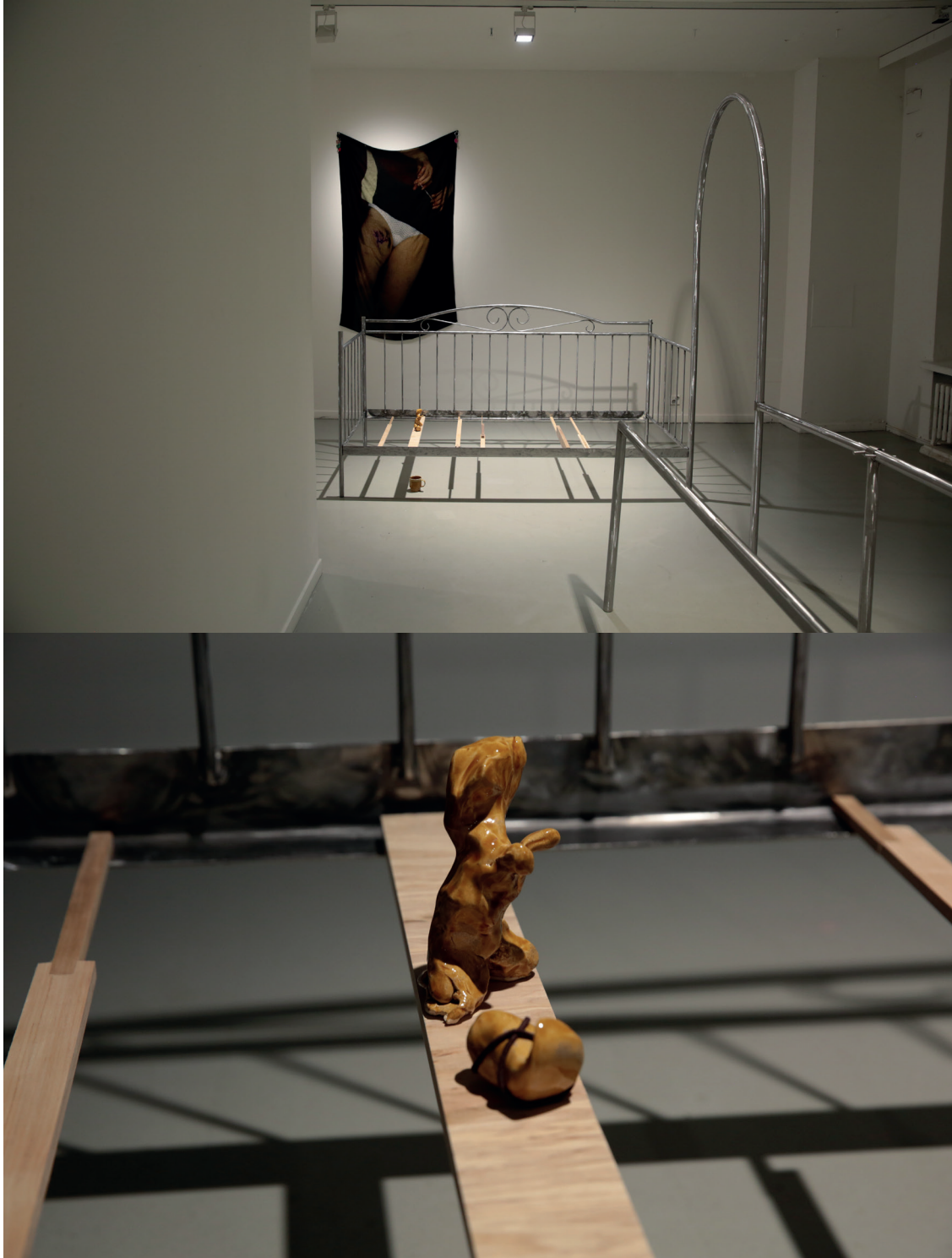

Lähteet.

- 1.Wikipedia artikkeli. Sokrateen puolustuspuhe (Platon)
[https://fi.wikipedia.org/wiki/Sokrateen_puolustuspuhe_\(Platon\)](https://fi.wikipedia.org/wiki/Sokrateen_puolustuspuhe_(Platon))
(haettu 8.3.2021)
2. youtube, Katkelma Bruce Leen haastattelusta
<https://www.youtube.com/watch?v=cJMwBwFj5nQ>
(haettu 8.3.2021)
3. youtube video, How do we achieve no-self from ego?(GDD-60 Master Sheng Yen)
<https://www.youtube.com/watch?v=thfGQ2ay5tM>
(haettu 8.3.2021)
4. Kelly Grovierin artikkeli Hilma Af Klintistä
<https://www.bbc.com/culture/article/20181012-hilma-af-klint-the-enigmatic-vision-of-a-mystic>
(haettu 8.3.2021)
- 5.Areena audio, Tiedeykkönen, Mineraalievoluutio
<https://areena.yle.fi/audio/1-50075283>
(haettu 8.3.2021)
- 6.Chris Burden. Toim. Fred Hoffman. Newcastle: Locus + Publishing, 2007, s. 210.
7. Youtubevideo Orlanista, © Frog & Bear Films, Clara Blein-Renaudot & Lola Butstraen, courtesy Ceysson & Bénétière
<https://www.youtube.com/watch?v=vQgWYQBkNBk>
(haettu 8.3.2021)
- 8.Ulay haastattelu, Ulay was interviewed by Christian Lund in Ljubljana, Slovenia, in July 2017.
Cameras: Primož Korosec Edit: Roxanne Bageshirin Lærkesen Produced by: Christian Lund Copyright: Louisiana Channel, Louisiana Museum of Modern Art, 2017
<https://www.youtube.com/watch?v=3e8yXmXXNaU>
(haettu 8.3.2021)
- 9.Artikkeli, Ainu women tattoo
<https://www.larskrutak.com/tattooing-among-japans-ainu-people/>
(haettu 8.3.2021)
- 10.youtubevideo, Scarification, National Geographic
<https://www.youtube.com/watch?v=Lfhot7tQcWs> (haettu 8.3.2021)
- 11.Wikipedia artikkeli, Paikkamenetelmä
<https://fi.wikipedia.org/wiki/Paikkamenetelmä>
(haettu 8.3.2021)
12. Youtubevideo, Luontoilta, Muurahaiset päällekkäin
https://www.youtube.com/watch?v=tt4xhG6-_Y4 (haettu 8.3.2021)

13. Wikipedia kuva, Édouard Manet - Le Déjeuner sur l'herbe
https://fi.wikipedia.org/wiki/Aamiainen_ruohikolla#/media/Tiedosto:Édouard_Manet_-_Le_Déjeuner_sur_l'herbe.jpg
(haettu 25.3.2021)
14. bbc news artikkeli, Top models: Images by fashion photographer Peter Lindbergh
<https://www.bbc.com/news/in-pictures-49583340>
(haettu 25.3.2021)
15. Tracy Chapmanin levyn kansikuva
<https://www.discogs.com/Tracy-Chapman-Crossroads/release/1929906/image/SW1hZ2U6M-zA4MTU4NQ==>
(haettu 25.3.2021)
16. Yle Areena, Dokumentti Tosi tarina, Johan on Venninen
<https://areena.yle.fi/1-1372251>
haettu (8.3.2021)
17. Youtube video Cher: 'Mom, I am a rich man' (1996 Jane Pauley Interview)
https://www.youtube.com/watch?v=dZsL5R_CR-k
(haettu 8.3.2022)

Kiitokset, Salome Rajanti, Heidi Hemmilä, Emelie Luostarinen, Vesa rahikainen, Riikka Buri, Matej Strojan, Jukka Laurio, Tiuku Laurio, Anna-Kaisa Rastenberger, Selina Väliheikki, Pilvi Takala, Jaakko Pallasvuo, Elina Saloranta, Lassi Sidorov, kaikki valokuvien henkilöt, Lukutaidoton viisas, Kello, Tulkki, Papukaija, Hilma AF Klint, Äiti, Pelastussukeltaja, Kuollut isoäiti, Kertoja, Kollega, Taiteilijat H ja E, Kysyjä, Muurahainen, Muusa, Oili, Hamsteri sekä Koira.